

1204

P. 6

E S T H E R,

I N

VIER BOEKEN.

Een aaklige onweerswolk dreigt Israels overfchof,
In Babels boei beroofd van Staat-en-Tempel-luifler,
Een' onherftelbren val, doch 't gunfrijk licht van God
Breekt door de wolken heen, en weert het doodlijk duifler:
De Lelie van de Deugd groeit boven 't diflig Lot.

E S T H E R,

IN VIER BOEKEN.

DOOR

PETRONELLA MOENS,

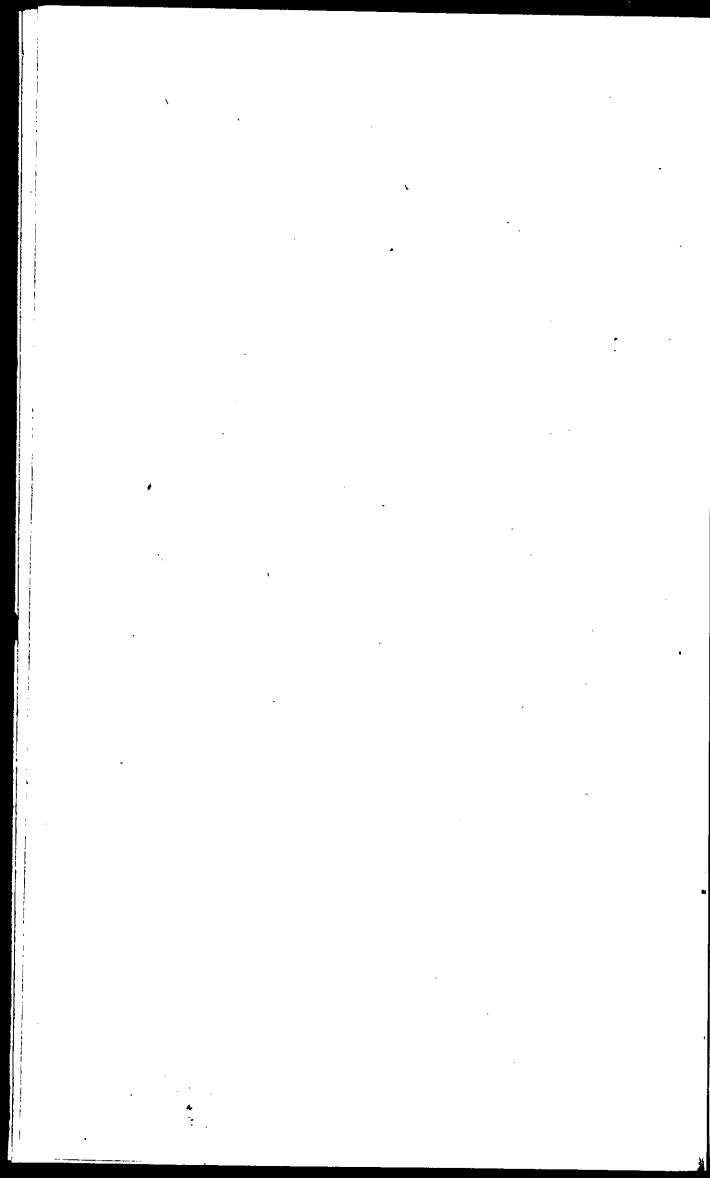
EN

ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

TE HAERLEM,
bij A. LOOSJES, RZ.

MDCCCLXXXVI
NED.
LETTERD.

O P D R A G T

AAN DE WEL-EDELE HEEREN

P A R N A S I M S,

W E L - E D E L E

M A N N E N V A N J U D A,

Z E E R A C H T B A A K E V O O R Z I E N I G E H E E R E N

R E G E N T E N D E R B E I D E J O O D S C H E S I J N A G O G E N

T E

A M S T E L D A M.

Hoor, ons Eerwaardig overschot
Van Gods aêloude Liefelingen!
Hoor ons, verrukt, het heilrijk lot
Van uw' gekroonde Adassa zingen.
Getrouwe Herders! die het krooft
Van Juda weidt in Neêrlands strecken,
Hun leed verzagt, hun vriendlijk trooft,
En om hun heil, hun hulp blijft smeeken.
Deez bloem van onzen Lentetijd,
Schoon nog niet rijk in grootsche kleuren,
Wordt uw' bescherming toegewijd,
Hij spreidt voor u zijn zagte geuren.
Gij wraakt dit jeugdig offer niet,
Dceez' eerfeling van ons kunstvermogen.
De roem van 't Persiaansch gebied
Had ons gevoelig hart bewoogen.
Adassa's Glorie, Deugd en Moed,
Haar grootc Ziel en zagte Zeden
Vercieren, met een' zuivren gloed,
't Tafreel van Gods Barmhartigheden.

Haar

Haar roem zweeft voor den Gloriethroon,
Op hooggestemde Hemel - Pſalmen.

Ons luſtte 't, op een vrijen toon,
't Hebreewſche Danklied na te galmen.

Jaa, Isrels Godgewijd geſlacht,
Uit Sara's vrijen zoon geſprooten,
Ons hart, dat menſchenbaat veracht,
Mint dwaalende Natuurgenooten.

Met eerbied denken we aan dat volk,
Dat rollende Eeuwen blijft verduuren;
Dat eens, beſchaduwd door een wolk,
Trok langs kriſtallen watermuuren;

Dat volk, dat in 't onvruchtbaar land
Zijn brood in 't luchtig zwerk zag grocijen,
En uit een rots in 't gloeiend zand
Een kronkelende beek zag vloeijen,

Dat volk, door God beſchermd, geleid,
Bewaakt door nimmerſluimrende oogen,

Door tedre Vaderzorg geveid,
Dat volk eifcht vriendlijk mededoogen.

o Sioniten! thans verſtrooid,
Gods Almagt blijft u nog beſchermen,
Zijn Liefde en Trouw begeeft u nooit,
Ons Neerland biedt vriendschaplijke armen.

Hier heericht geen slaafsche zielendwang,
 Hier treedt ge op Welvaarts frifche roozen.

Gij ziet de zucht voor uw belang
 Op 't zagt gelaat der Vrijheid bloozen.

Door Menschen-liefde en Deugd bezielde,
 Doen wij in onze Tempel chooren,

Voor Jacobs vriend en God geknielde,
 Den wensch van onzen Godsdienst hooren;

Daar smecken we, ô beroemd geflacht!
 Dat haast uw heilzon weêr mag klimmen,

Die eens, bewolkt door Romes magt,
 Verzonk in bloedroode avond-kimmen.

Die God, die Izaks blijde jeugd
 Van 's Vaders offermes verschoonde;

Die Jacobs Godsdienstmin en Deugd
 In Jofeph's hoogen heilftaat loonde,

Die God befcherme u voor geweld.

Haast mogen wij met blijde reijen,

(Dit wordt door onze hoop gefpeld)

U weêr in Canan's beemden leijen.

Vaak trof u 't grievendft leed, terwijl
 Gods liefde en zorg u vriendlijk kufchten.

Wij zien in de armen van den Nijl,
 In 't biezen-kiftje, uw Heil-vorft rusten.

Wij zien, ó zachte onnozelheid!
Het windje met zijn lokjes speelen:
Een Seraph, die zijn wiegje spreidt,
De traantjes van zijn kaakjes freelen.
En hoe, in 't hart der Rijks-vorstin,
De lachjes van een zuigling drongen,
Hoe 't kindsch gevele tot wedermin
Thermutis boezem heeft gedwongen.
Hoe bleek Gods Wijsheid niet aan elk,
Die in Egyptes kluifsters slaafde,
Toen Moeders blanke boezemmelk
Weêr 't hijgend roozen-mondje laafde.
Diezelfde God, zo goed, zo groot,
ó Jooden! ziet uw moeilijk dwaalen.
Hij hoort uw' klagt, hij kent uw' nood,
Eens moogt gij vrijer adem haalen.
Jaa! 't was zijne Almagt, die uw juk
In 't trotsche Babel, heeft verbrooken,
Die eens, na zoveel leed en druk,
Weêr 't Outer deedt in Salem rooken.
Zijn wijsheid was 't, die Esthers jeugd
Op Artaxerxes Rijksthroon leidde,
Daar zich de zilvren glans der deugd
In 't hart der schoone maagd verspreidde.

Is 't niet zijn gunst, die u weleer
 De vrolijkste uitkomst heeft geschonken,
 Toen zelfs de blikzems van 't geweer
 In uwe stervende oogen blonken.
 De dolk, u op den borst gezet,
 Moeft door het hart uws vijands dringen,
 Toen werd uw angstig smeekgebed
 Verkeerd in vrolijk-dankend zingen.
 Diezelfde magt, die teedre min
 Zal eens aan uw verlossing denken.
 Dat haast die zaalge tijd beginn',
 Wen God 't beloofde heil zal schenken.
 Dan moogt ge, ach! daagde eerlang die stond,
 Dan moogt gij Sions muuren bouwen,
 Dan zal het juichend waereldrond
 't Geluk van Jacobs krooft aanschouwen.
 Dan zal geen wanbegrip de rust,
 Geen dwaaling onze vriendschap stooren,
 Daar zaalge Vreë de Waarheid kuschte,
 En Isrels Heil volmaakt zal glooren.

Aardenburg,
en
Bergen op den Zoom
 1 7 8 6.

PETRONELLA MOENS,
 E N
 ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

B I J D E U I T G A A F

V A N

E S T H E R

I N V I E R Z A N G E N ,

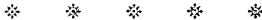
DOOR MIJNE GELIEFDE

V R I E N D I N N E N

P E T R O N E L L A M O E N S

E N

A D R : V A N O V E R S T R A T E N .

Zo ziet men Esther thans, door reine Maagden-vingren,
In eedle poëzij getooid, te voorschijn treên;
Kom, Neêrlands Maagdenstoet! wil nu een'eerkrans slingren
Om deezer Juffren hoofd. Haar kunst verrukt eikéén.
Jaa! Neêrlands Dichtren - rei! kom haar eerbiedig groeten,
Hier wordt uw geest gestreeld, hier vindt uw sijne smaak
De beste lekkernij; hier kunt ge uw kunstmin boeten,
Hier biedt de Dichtkunst u 't aanminnigst zielsvermaak.

†

Hoe

Hoe teder kan mijn MOENS haar lieve snaaren dwingen!

Hoe edel vloeit haar galm in keur van Poëzij!

De lof, haar toegezwaaid, voor haar volijvrig zingen,

De Dichtkroon, die haar kruin aan 't kunstenkweekend Y,

Op Amstel-Helicon, na 't kunstrecht, wierd geschonken,

Wekte in haar' jonge ziel een nieuwen lust en moed.

Haar *waare Christen* moet het kille hart ontvonken:

Zo schenkt de Poëzij het zielverrukkendst zoet.

VAN OVERSTRATEN treedt in PETRONELLA's stappen:

Hoe rijst haar zachte toon in 't Godgewijd Gedicht,

Wie roemt ooit, na waardij, uw treffende eigenschappen?

Elk voelt zich door uw' zaai; tot blijden dank verplicht:

Jaa! Bergen, booge op U, ô Wellust uwer Maagen!

Elk looft uw Teekenkunst, zo rijk in eedlen zwier;

Uw' schaar, die schoonheên vormt, die 't keurigst oog behaa-

Maalt ons het leeven af in beelden van papier. (gen;

ô Puik der Maagden! wie — wie kan uwe eer vergrooten?

Wie ciert uw blijde lier met een onwelkbren krans?

Beminlyk Juffrenpaar! kunstrijke Tijdgenooten!

Heel Neêrland staare eerlang op uwen heldren glans;

Uw Dichtkunst moet den kreits der Eeuwen zelfs verduuren.

Schenkt dit uw prille Jeugd, hoe groot een vordering,

Vriendinnen! wagten wij, in laater leevens-uuren.

Dan slaat ge een' Englentoon in d' ondermaanschen kring.

Menschlievendheid ziet thans, met vreugde, Adassa wijden

Aan 't volk, dat God weleer zich tot een erf verloor,

Dat hij beschermt, bewaakt, jaa! in het grievendst lijden,

Leent hij met Vaderzorg aan hun gekerm gehoor.

Vaak heeft hij hun verloft, wen 's vijands wraak hun drukte,

En snoode trotschheid hun in slaafsche ketens sloot;

Dan

Dan brak zijn arm het juk des dvinglands, en hij rukte
 Zijn troofloos zuchtend volk, uit angst, en nood, en dood.
 Ô Jacobs nageslacht! dat fins veele aaklige Eeuwen
 Uw Stad en Tempel zaagt vergruift tot puin en stof,
 Dat rustloos ommezwerft, getuchtigde Hebreeuwen!
 Hier woont gij ongestoord tot Neêrlands eeuw'gen lof.
 Ô! Jaa! wij smeeken Hem, die Abraham geleidde,
 Die hem weleer in Ur zo trouw bleef gadeslaan,
 Dat hij wel draa weêr 't licht om uwe Tent verspreidde.
 Der Christnen God, neemc U, 'taêloude keurvolk, aan.
 Jaa! mijn Vriendinnen! gij, gij voegt uw wensch en bede
 Bij de algemeene zucht, om Isrels zaligheid.
 Ras daal' voor Sions erf de langgewenschte Vrede,
 Die d' Eeuw'ge Waarheid zelf zijn volk heeft toegezeid.
 Gezalgide Eft'her! gij, die met de Hemellingen
 De schoonste galmen slaat, op hooggestemden toon, (gen,
 Schoon we op deez' aard', weleer uw wooning, staamlend zin-
 Verbeelding voert ons op bij U, voor d' eeuwgen throon
 Der Hooge Majesteit, jaa! zo we u eens ontmoeten
 In 't zalig Heilgewest, word ons daar plaats bereid,
 Dan vallen wij met u, al juichende, aan de voeten
 Van Hem, die zich bekleedt met Eeuwge Heerlijkheid.
 Komt dan, Vriendinnen! laat uw toon staêg hooger rijzen;
 Uw' Zangdrift worde ontvlamd door Scraphijnen gloed.
 't Gewijde speeltuig moet de Godheid eeuwig prijzen;
 Zo worde uw geest op aard' met Hemelman gevoed.

*d' Ede in
 Vlaanderen.*

R: DRESZELAER,
 Geb. OOREMANS.

A A N D E
D I C H T E R E S S E N
P E T R O N E L L A M O E N S
E N
A D R I A N A V A N O V E R S T R A T E N .
B I J D E U I T G A V E
V A N D E R Z E L V E R
E S T H E R ,
I N V I E R Z A N G E N .

Puikdichter HOEVLIEZ zong we'er, op hooge toonen
't Geloof van Abraham, nooit door een vlak bemorst,
VERSTEEG zag ook zijn luit met heldenlaauw'ren kroonen,
Toen hij van Mozes zong, oud Isrels Legervorst.
VAN WINTER'S Echtjuweel, VAN MERKEN'S zachte snaaren
Weërgalnden van den lof van Jesses grooten Zoon,
Zij zong, hoe David, uit een drom van lijfsgevaaren,
Door 't Albestuur gered, mogt stijgen op den throon!
Maar nimmer wierd de lof van ESTHER opgezongen,
Van ESTHER! zo beroemd in 't heilig Bijbelwoord,
Dat rollende Eeuwenzelfs dien roem haar niet ontwongen,
Zo dat haar schoonte en deugd nog ieders hart bekoort.
Maar

Maar ziet, dit Dichttafreel word ons ten toon gehangen,
 Hadassa's glorie rijft, zij klimt weêr op den throon!
 Twee Juffers, toegewijd aan Nederduitsche zangen,
 Doen haar herleeven, in haar' hoogen heldentoon...
 Kon ooit een schooner stof haar Dichtvuur doen ontbranden,
 Dan ESTHER's leevenschets? ô Neen! de heldenliet
 Word lief getokkeld, door de zachte Maagden-handen,
 Wanneer 't haar kunne raakt; dat ziet men in den zwier
 En 't leeven, 't geen zich toont bij deeze Zangereffen,
 Wanneer zij ESTHER's lof uitgalmen, hand aan hand.
 't Is hier geen schorre toon bij vaale lijkcipreffén,
 Neen! 't is een Heldenzang op een' verheeven trant!
 Zij zoeken ESTHER, reeds in d' uchtend van haar leeven,
 Beroofd van 's Moeders melk in 't schuldloos rustbed op,
 Zij zien haar in den druk, door 's Vaders droevig sneeven,
 Hoe dat haar rampspoed steeg ten allerhoogsten top;
 Zij zien haar aan de zorg en 't opzicht overgeeven
 Van braaven Mordechai, haar liefderijken Oom;
 Zij zien haar in heur jeugd op 't pad der braafheid streeven,
 En hoe ze in schoonte en deugd wast als een Cederboom!
 Zij zien die lieve Maagd, der Vaad'ren God verceren,
 Schoon in de slaafsche boel van 't Persisch Rijksg gebied.
 Geen nood, zij ziet haar heil van trap tot trap vermeerén
 Door teedre liefde en zorg, ontrukkt aan 't wreedst verdriet.
 Hoe word haar schoonheid ons in deeze weidsche Zangen
 Op 't treffendst afgemaald, als zij in 't Vorstlijk Hof
 Van Artaxerxes word door Hegaï ontvangen.
 Wat geeft haar zuivre ziel der Dichtkunst ruime stof,
 Om ESTHERS Godvrucht en haar zachten aart te roemen.
 Hoe praat zij in den drom van d' eedlen Maagdenstoet,

176

Gelijk een versche roos in eenen tuil van bloemen;
 Hoe ras ontsteekt ze 't vuur in 't Vorstelijke bloed,
 Het huwlijks-liefdevuur in smeulende afsch verborgen,
 Door Vafthi's trotsch gedrag, die van den hoogenthroon
 Gestooten, zuchtend' leeft in rouw en smart en zorgen,
 Omdat haar eerbaarheid misnoegen kreeg ten loon!
 Hoe groot blinkt ESTHER, in al 's Waerelds wisselingen,
 Van een Slaavin en Wees word zij tot Rijks-vorstin
 Verheven, wijl de Vorst 't vuur in zijn hart voelt dringen
 Voor deeze schoone, 't doel van zijn opregte min!
 Zij blinkt ten voorbeelde uit als Echtgenoot en Moeder!
 Zij zorgt voor haaren Heer en voor 't bemin'lijk krooft,
 Vooral in zuivren dienst voor 's Waerelds Albehoeder.
 Omringd van Afgodsdienst, is Jacobs God haar troost!
 Komt vuige Trotschheid, Haat en Wraakzucht haar bespringen,
 Heeft Haman's moordziek hart het gantsche Joodendom
 Gedacht, het bloedend' zwaard ten boezem in te wringen,
 Zij heeft wel voor't verraad, zij zwicht wel voor dien drom
 Van heltsche moorders, doch haar hart schreit tot den hoogen.
 Zij smeekt haar 's Vaders God in deezen bangen nood:
 Hij redde Jacobs krooft uit gunstrijk mededoogen,
 Bewaare door zijn magt hen van den wreeden dood!
 Zij strijd voor haar geslacht, waagt zelf haar kroon en leeven,
 Treed zonder vrijheid zelfs des Konings Hofzaal in.
 Zij werpt zich voor zijn throon, aanschouwt den Vorst met
 En steunt op 's Hemels hulp en Artaxerxes min. (beeven,
 Heur treurig, lief gelaat, verrukt den Vorst der Perfen,
 Hij reikt zijn Koningin den gouden scepter toe.
 De Nijd verftomt weldra, zij mag de tanden knerffen,
 Geen nood, Adassa rijft, vertrooft en blij te moê.

Ras

Ras wiffelt het tooneel, de moorders zelfs vervangen
De plaats van 't Joodsche volk, en Mordechai, verhoogd,
Ziet trotschen Haman aan zijn eigen vloekhout hangen,
Zo zorgt God voor dat volk, dat smeekende op hem boogt,
Welk' schoone fchilderij van Esthers kloeke daaden
Word thans door uwe hand in meefterlyk Gedicht
Gemaald, voor Neêrlands oog, wie fpaart hier lauwerblaaden?
Ik roem althans uw kunft, die ieder ftreelt en flicht.
Gaat voort, Vriendinnen! fchenkt de Waereld meêrGezangen.
Uw' roem rijs' dus ten top. Hoe zacht klinkt uwe Lier?
Elk kenner blijft bekoord en voelt zijn boezem prangen
Door uw' verheeven Zang, vervuld met zuivren zwier.
Mogt gij, ô lieve M O E N S! geen Zonnelicht aanschouwen,
Geen nood, uw ziel ziet diep in 't kern der zaaken in.
Wil tot uw trooft en hulp op uwen God vertrouwen,
Geniet het waare licht, fmaak zuivre Hemelmin:
Mogt gij reeds d' eerepalm van Amftels Zangberg plukken.
Gaa voort in uwe kunft, elk luiftert na uw' Zang.
Geen Nijd kan ooit den roem van uwen fchedel rukken,
Neen, fchoone ziel! zijt ftill, vrees voor geen lafterflang.
ô O V E R S T R A T E N! wie volprijft ooit uw vermoogen?
De Schaar en 't zagt Penfeel doen wondren in uw hand.
De Dichtkunft doet uw' roem van trap tot trap verhoogen,
Gij zijt een Pronkjuweel, een cieraad van ons Land!
ô Zangfters! leeft geruft, gekluiftered in de boeijen
Van waare Vriendfchap. Nooit worde uw geluk geftoord.
Dient 's Waerelds Opperheer, laat dan de ftormen locijen,
Uw Heilzon daagt al vaft. Ruft eens in zaal'ger Oord.

Aardenburg.

J: A: STROES.

RIJDE
UITGAAVE
VANDE
ESTHER,
VANDE
DICHTERESSEN
PETRONELLA MOENS
EN
ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

Hoe blijde en schoon van aengezicht,
Majestueus van gang en Koninklijk van leden,
Treedt de Oostersche Rijks-monarchin in 't licht,
Vriendinnen! welke uw hand zo geestig wist te kleeden!
Vermoedt niet dat ik onderneem
Haer zijden tulband met mijn doodsch gebloemt' te ontceieren;
'k Heb geen ciraën voor eenen Diadeem:
'k Verblif die aen het paer van ESTHER's Kamenieren.
Maer ook verdient dit edel Paer,
Indien de Majesteit mij 't vonnis durve laten,
Een plaats bij heur Hofjufferlijke schaer;
Want zij ontving haar' glans van MOENS en OVERSTRATEN.

B: FREMERT.

J E S T H E R.

E E R S T E B O E K.

Beroemde Hoogvliet zong, door zuivren gloed ontvonkt,
Wéleer Held Abraham, op Godgewijde toonen;

Zijn kunsttafreel, dat nog met frissche verwen pronkt,
Blijft door de onsterfelijkheid beschaëuwd met eerekroonen.

Jaa! Amfels Praaljuweel, van Winters dierbre Gaê,
De glorie onzer eeuw, de vreugd van Neêrlandsch reien!

Gij volgde 't maatgezang van Gods koorlaalen naa,
Wen ze Isrels Harpenaar na 't eeuwig zangkoor leien,

Uw David heeft den lof van de Englen zelf verdiend.
Hoe edel, schoon, hoe grootfch, hoe roerend zijn de trekken,

Waardoor ge in Jesses zoon, den teedren Boezemvriend,
Den Echtgenoot, den Held, den Godsvriend doet ontdekken,

Bekoord, verrukt door 't schoon dier Bijbel-poëzij,
Streelt onze teedre hand ook de ongedwonge snaaren,

Gewijde Dichtkunst wenkt, welaan! haar volgen wij,
Gods hand maalt ons tafreel op heilige orakelblaëren,

En onze Zangnimph schetft geen ijdele Schik-Godin.
Zou zij het eere loof om fchaduwbeelden flingren?

ô Roem van Isrels krooft! der Perfes Rijks- Vorftin!
U wordt deez krans gebreid door teedre Maagden - vingren,
Jaa! zaalige Esther! zo ge in 't rijk der eeuwge vreugd
't Verhemeld oog nog slaat op 't wentlen onzer Eeuwen,
Dan ziet ge ons kloppend hart, ontvlamd door uwe deugd.
Wij volgen 't danklied na der juichende Hebreeuwen.

Geduchte Majesteit! Gij, die uw' gloriethroon
Omringd ziet door een' floet van eeuwigjuichende Englen
En vrije zielen, die, op onnavolgbren toon,
Hun dankend hallel met het driemaal Heilig mengen,
Wij hebben reeds op aarde in 's leevens lentetijd
Onze oogenblikken, die na 't eindloos eeuwig vloeijen,
In Eithers roem, den lof der Godsdienstmin gewijd.

Wij voelen 't jeugdig hart door eedle zangdrift gloeijen.

ô God der blijfchap! leer ons 't rollend maatgezang
Der Scraphs: doe uw' gloed in onze boezems daalen,
Dan kent de vlugge geest geen' kluifsterenden dwang,
Dan leert hij blanke deugd met juiste verwen maalen.

Welaan! daar de Oudheid ons gewijde zangstof biedt.
(ken,
Gefchiedkunde, ach! hoe schoon doctge Estherscerzon bla-

Gij voert ons oog te rug, wij zien in 't flaauw verschiet
De flumrende Eeuwen in uw' vruchtbrren schoot ontwaaken.

't Ge-

't Gezegend Azia, dat in den uchtendftond
Der Waereld reeds ten wieg voor 't denkend leevenftreckte,
Daar 't menfchdom 't Morgenlied verrukt ten Hemel zondt,
Toen God het uit den nacht van 't eeuwig niet eerft wekte,
Dat uitgebreid geweft, 't welk 's Scheppers wijze hand
Een' juiften aftand fchonk van de eeuwig koude poolen,
Dat oord, waar 't gloeiend goud en glinfrend diamant
Bij 's Waerelds gronding zich in fchittrend erts verfchoolen,
Terwijl natuur alom in vollen luifter bloeit,
De fchoonfte beemden 't veld met dartle fchaduw cieren,
De Tijgris en de Euphraat langs vruchtbre boorden vloeit,
En duizend beeken langs bebloemde heuveln zwieren.
Hier hadt zich 't bloeiend krooft van Noach uitgebreid,
Aartsvader Salah, aan Vorft Ninus rijk ontweeken,
Had Nimrods trotsche ftad zijn hulde en dienft ontzeid,
En woonde aan de oevers van de Ulai in vruchtbre ftrecken.
't Aloude Sufa, itaêg door bloeiend heil gekuscht,
Praalde aan Choaspes boord met muur en toorentanfien.
Die met den Ulaiſtroom, geftreeld door kalme ruft,
In 't Perſiaanfche Meir op paerelen mag danffen.
Dat Sufa, nu ten prooi van 's Waerelds wiffeling,
Die ftad, wier puin een ſchets van d' ouden pracht kan geeven,
Dat Sufa, thans beroemd door haar vernedering,
Die wieg der Vorften, moet in onze zangen leeven,

Zij was 't, die veiligheid aan kroon en scepter schonk,
Sins de Aarde voor 't geweld van Cyrus heirmagt schrikte,

Toen hij voor Babels muur d' Euphraat in boeijen klonk,
En de ijzren grendelen uit koopren poorten wrikte.

ò Sufa! zetelstad der Waereid-monarchij!

Gij zaagt verdrukte deugd en schreiende onschuld loonen,

Gij waart het, die een maagd, geteeld in slaavernij,
Door Artaxerxes hand tot Rijks-Vorstin zaagt kroonen.

ò Dichtkunst! uwe glans lichte onze Zangnymph voor,
Verdrijf de neevlen, die de aloutheid steeds omringen,

Geleid ons aan uw hand, op 't Godgewijde spoor,
Voer ons in Sufa's wal, in dichtbespiegelingen.

De blijde voorspoed doet het Persiaansch gewest,
Daar Artaxerxes heerscht, in vollen luister bloeijen,

Zijn zegestandaard, aan des Indus boord geeft,
Verspreidt zijn schaduw, waar des traalen't aardrijk schroeijen.

De welvaart juicht alom, door lieve rust gevleid,
Schoon aan de grenzen nog de glans der zaalge Vrede

Zich niet door 't donker zwerk des oorlogs hadt verspreid,
Wijl heerschzucht kluijfters voor de Grieksche vrijheid ^{(smeedde.}

Het Rijksgebied geschokt, door wreeden brocdertwist,
Mogt, door Hyfaspes vloot weêr vrijen adem haalen;

't Zag Artaxerxes thans, ten trotsch der snoonste list,
Door Artaban gesmeed, met kroon en scepter praalen.

De jonge Vorst door 't schoon der zegepraal bekoord,
Wil thans ten plegtigften den dag der krooning vieren.

Drie jaaren snelden reeds fins 's Vaders sterfuur voort,
En nu liet eerst de Vrêe haar schoone vaendels zwieren.

Zo kwijnt de heldre Zon, wanneer een donkre wolk
Haar' glans verbergt, terwijl de gloënde blikzemschichten

Natuur doen siddren, en, in 's afgronds diepsten kolk,
Zelfs voor hun kronklend licht den zwarten nacht doen zwich-
(ten.

Maar met wat gloed en pracht en grootfche Majesteit
Verschijnt die Dagvorstin, mag ze eindlijk zegevieren

Op 't vaale dampenheir; dan zien wij vreugd verspreid,
De lagchende Natuur met nieuwe fchoonheên cieren.

Zo bloeit in 't Perfifch Rijk ook 't heil na leed en druk.
De Koning deedt alom zijn magt en rijkdom pronken.

't Paleis te Sufa was de zetel van 't Geluk;
Daar weelde en overvloed de teug der Welluft dronken.

De Rijks - Vorst weidde zich aan ongedwongen' vreugd.
De Vrede had zijn' Raad van zorg en vrees ontflaagen,

Al 't land zong 's Konings lof, zijn mildheid,moed en deugd.
Dit kroonfeest duurt een reeks van honderd tachtig dagen,

Dan eindlijk was den eifch der plegtigheên voldaan;
Nu moest gantsch Sufa nog in 's Konings voorfpoed deelen.

Het voorhof boodt men 't volk ter ruime feestzaal aan,
Daar zich hetftaarend oog door't vleijendft. fchoonzagftreelen.

Natuur, door kunst verciërd, was vrolijk opgetooid;
De blijfchap zweefde door bebloemde wandeldreeven.

In 't lommgig paviljoen, met donzig mos beftrooid,
Kon 't zuizend windje aan elk een koele fchuilplaats geeven.
(fpreid.

Pracht, rijkdom, weelde en vreugd was door al 't Hof ver-
Een ruime en koftbre tent bood aan de feeltgenooten

Een Vorftelijken difch, terwijl Dienftvaardigheid
En gaffvrije Overvloed de gulle vreugd vergrootten.

Hier werd de fmaak geftreeld door de uitgezochtte fpijs.
De Koninglijke wijn, als froomde hij bij becken,

Schuimde in den gouden kop: elk dronk, naar 's Konings wijs,
Van allen dwang bevrijd, om gulle vreugd te kweeken.

Het oog verdwaalde in 't fchoon, de grond was geplaveid
Met bloozend Amatif, Albaft en Hyacinthen.

't Behangzel, rijk gekleurd, hing golvend uitgefpreid,
Langs marmren zuilen, vafte aan witte en purpren linten.

Elk tafelbed, waarop de trotsche Perfiaan
Zich vleide, was doorfikt met goud' en zilvren draaden.

Bij ieder feeftmaal hief 't muzijk der reiën aan,
Alom weêrgalmde de eer van 's Konings heldendaaden.

Reeds zesmaal zonk het licht in 't flumrig weften neêr,
Sins Sufa's burgerschaar zich baadde in rijke weelde.

De lachgende uchtend daagt in voilen luifter weêr,
Toen praalzucht 't Vorftlijk hart met nieuwe glorie ftreelde.

Dit

Dit was de groote dag, die eindlijk 't feest beflout,
 De Koning, flaég gevleid, zag niets zijn'wensch weêrtreoven,
 De vreugd, door wijn geteeld, deedt, met haar speelgenoot
 De poesle Welluft, 't vuur door jeugdige aadren zweeven.

Zijn jonge boezem klopt en gloeit door teedre min.
 „Ach!” zucht hij: „moet een wet mij 't zoetst genoeg en wei- (gren,
 „Mijn Vafthi, schoonst juweel! mijn dierbre Koningin!
 „Uw bijzijn zou mijn heil ten hoogften top doen fteigren.”

Doch Ochus, reeds bedaagd, en de eerste boezemvriend
 Van Artaxerxes, tracht die woefte drift te fmooren.

„Hoe! vraagt hij: hoe mijn Vorft! gij die elks lof verdient,
 „Zou Vafthi's afzijn thans uw rust en vreugd verftooren.

„Geen dartle Liefde kwelde ooit Xerxes grooten Zoon,
 „Zou uw Vorftin haar jeugd in 't openbaar vertrouwen,
 „Die frifch-ontlooken' roos, zoo rijk in deugd, als fchoon,
 „Vier 't kroonfeest, met een rei van vorftelijke Vrouwen.

„Haar fchoonheid bloeit voor u, voor u haar Vorft alleen,
 „En zou dan 't oog des Volks haar kuifche min doen bloezen,

„Dit dult de wet niet.”—„'k Zal die wreede wet vertreên,
 „'k Heb Vafthi tot mijn Rijks- en Echtgenoot gekoozen:

Herneemt de Vorft” zij deel dan in mijn' eer en roem!
 „Mij dunkt, 'k hoor reeds den lof der juichende onderdaanen:

„Op 't zien, wie ik mijn Gaê, mijn liefste weêrhelft noem,
 „Haar zwier, haar majefteit, zal al deez' pracht doen taanen.

- „Welaan! waar is de stoet der fiere Koningin?
 „Mehuman, wien deez dag de Lijfwacht is bevoolen,
 „Ga, volg mijn' last, en tred' t paleis der Vrouwen in,
 „Waar zich de luister van het menschedom houdt verschoolen.
 „Laat Bitsha, Charbona, Bigtha en Abagtha,
 „Zethar en Charchas, u op 't plegtigst vergezellen;
 „Zeg haar mijn' wensch, mijn beê. Geleid mijn dierbre Gaê,
 „'k Wacht haar met ongeduld, 'k zal de oogenblikken tellen. —
 „'k Verbeeld mij haar te zien, ik druk haar zagte hand,
 „Daar't volk al knielende op haar minlijk schoon blijft staaren.
 „Zij lagcht mij vriendlijk aan, haar oog tart diamant,
 „Hoe praat de Rijkskroon om haar losgekrulde hairen!
 „Hoe straalt haar luister af op 't prachtig seestgewaad!
 „Kom, lieve Hartsvriendin! zegt . . . 'k Zie de Kamerlingen.
 „Waar is mijn Koningin? hoe? 'k lees op uw gelaat
 „De ontroering: 'k voel mijn ziel door bangen angst beprin-
 „Trof cenig onheil haar? spreek, trouwe Mehuman!"
 „Mijn Vorst!" — dus vangt hij aan: „'k Voldeed aan uw be-
 „'k Zag uw Vorstin, zo schoon als de uchtendstond, wie kan,
 „Wie kan haar zien, en niet in zagte blijdschap deelen?
 „Ik melde haar uw' wil, 'k bood onzen dienst haar aan,
 „Dan 'k zag de roozen op haar lief gelaat verbleeken.
 „Is 't mooglijk, sprak ze in 't eind, heb ik uw' last verstaan,
 „Mijn Artaxerxes! neen! 'k zal nooit mijn' eed verbreeken.
 „Gij

„Gij wilde uw hand en hart aan mij voor 't altaar biën,
 „Toen zwoer ik bij het vuur, en bij den God der Goden,
 „Dat ik de onkuifchheid meêr dan 't blindziek graf zou vliën.
 „Waarom dan doet gij mij ten dartlen feeltdifch nooden?
 „Dit duldt mijn grootheid niet, en brak 's Lands grijze wet.
 „De gloed der vreugd heeft dit mijn' Koning doen vergeeten.
 „Vermeld hem, zo mijn pligt mijn' zucht niet had belet,
 „'k Was met vermaak naaft hem ten tafelbed gezeten,
 „Dan 't is niet mogelijk, 'k stel mijn eer niet in gevaar,
 „Dit kan mijn Koning niet van zijne Vafthi vergen.
 „Zij zweeg. — Ik buig mij neêr en haaft mij met deez' maar.”

Een froom, die kronklend vloeit van witbefneeuwde bergen,
 Golfte zagties langs het ijs, dat de eeuwen tartte, voort,
 Doch wordt zijn vaart gefluit door neêrgeplofte rotzen,
 Dan fluijft hij fchuimend uit den engbeperkten boord,
 En doet zijn golven langs gepunte fteenen klotzen :

Zoo voelt de Koning thans door Mehumans bericht
 't Verhitte bloed vol drift door hart en aadren zweeven.
 Hij knarfetandt van fpijt, op 't gloeiend aangezicht
 Straalt blikzemende wraak, de gramfchap doet hem beeven,
 De gulle blijfchap vlucht, nu hij het fecft verlaat.
 Zijn Raaden volgen hem, hij doet de vierfchaar spannen,
 Ô Wijn! ge ontvonkt de liefde en voedt den wreedften haat.
 Van teedre Vorften vormt ge onmenfchlijke tijrannen.

De laage Vleijerij, geteeld door eigenbaat,
 Kruipt in de Raadzaal, thans door raazernij ontflooten,
 't Geweld kiest de eerste plaats, de Nijd en snood Verraad
 Zijn van de Dwinglandij getrouwe bondgenooten.

Vergeeffsch smeekt Ochus om verzagting van dien haat.
 („traagen,
 „Neen!” roept de ontzinde Vorst. „Nicts zal haar straf ver-
 „Zij heeft mijn gunst veracht, zij heeft mijn min vermaad,
 „Wat baat mij 't Rijk, zo ik dien schampren hoon moet draagen.
 „'k Heb die vernedering van Vasthi nooit verdiend,
 („wreken,
 „'k Ben voor al 't volk beschimpt, maar zal mijn schande
 („vriend,
 „'k Vervlock, 'k vervlock mijn min — neen, Ochus! trouwe
 („smeeken.
 „Nooit, nooit moogt ge om genaê voor Vasthi's trotschheid
 „Gij, achtbre Wijzen, die naaft mij het Rijk bestuurt,
 „Doorluchtig zevental! Gij, kent den loop der tijden,
 „Die door de aloudheidsreet 't geschiednislicht begluurt,
 „Zaagt ge ooit een vrouw den wil vancen' Monarch bestrijden?
 „Spreekt gij het vonnis uit naar 's Lands gestaafde wet.”
 Hij zwijgt, 't Geweeten, 't Recht en vrees boeit nog hun tongen.
 Dan, ach! op de Onschuld wordt de wreede voet gezet,
 En aan Gerechtigheid de weegschaal stout ontworpen;
 („Goôn,
 Men heeft voor 's Konings woede, en spot met de eer der
 In 't eind' doet Memuchan dit heilloos vonnis hooren:
 „ô Vorst! de Koningin heeft rockloos de eer der kroon,
 „En d' cernaam van Vorstin, en uwe Gaê, verlooren.
 „Zij

(zien ,
 „ Zij brak haar trouw , haar' pligt , nooit moet uw oog haar
 „ Nooit zij haar naam genoemd bij de eedle Rijksvorftinnen ,
 „ Ban haar voor eeuwig . 't Hof mag haar geen fchuilplaats
 (biën .
 „ Veracht haar , laat uw hart eene andre Gaê beminnen ,
 „ Zo strekk' deez straf tot nut , zelfs voor het naageflacht ,
 „ Zo zal geen Vrouw den wil haars Echtgenoots weêrfreeven .
 „ Ga ” zegt de Vorft „ Dic flag zij Vafthi toegebracht ,
 „ Haar val moge elke Vrouw een treurfg voorbeeld geeven .”

Heft , wen de Lente fpeelt in groene wandelpaên ,
 En blijfchap dartelt in de ontlooken' roozeknopjes ,
 Een dollc stormwind uit het barre Noorden aan ,
 Dan beeft de lieve Hoop , gefchokt op teedre topjes .

De Vruchtbaarheid , die zegt in jonge bloezems ruft ,
 Wordt woedend neêrgerukt , de friffche bloemen treuren .

Door koelen daauw gevoed , door Zephirs zegt gekufcht ,
 Zien zij zich in haar' bloei van 't jeugdig fteeltje fcheuren ,

Zoo wordt de Vrede en ruft door fhrik en angst verdrukt ,
 De storm van woefte drift , ontftaan in 's Konings boezem ,

Heeft aan het vrolijk Hof de lieve vreugd ontrukr ,
 't Genoegen kwijnt , gelijk een ftervend Lente - bloeffem ,

De kuifche Vafthi , groot zelfs in het treurigft lot ,
 Hoort haar verneedring , werpt , vol moed , de Rijkskroon neder ,

(vaak befpot ,
 „ Neen ! ” zucht ze fchreiend „ k Heb uw fchijnschoon
 „ Maar , Goôn ! wat lijdt dit hart , mijn' Vorft bemin ik teder ,

„ Ik

„Ik voel den huwlijksband op 't allerwreedst verscheurd,
 „Vaarwel, doorluchtig Hof! denk, ô verdoolde Koning!
 „Zo lang uw Vafthi leeft, dat ze om uw wreedheid treurt,
 „ô Liefde! ô Trouw! is Haat en Wraakzucht uw belooning?
 De teedre vriendschap deelt in al haar zielsverdriet,
 Mandane, uit Vorstlijk bloed, in Medie's bergrijke oorden,
 Ontvangt haar hartsvriendin, die ze open armen biedt,
 (den.
 Wier leed haar trooft verzagt, aan 's Rijkstrooms koelc beor-
 Dan Artaxerxes, uit zijn zwijmeling ontwaakt,
 Voelt wroegend naberouw zijn kloppend hart verscheuren.
 Zijn min, die, thans ontvlamd, voor de eedle Vafthi blaakt,
 Moet hooploos om 't gemis der lijdende Onschuld treuren;
 Hij vloekt zijn woede en drift, haar fiere zedigheit
 Schijnt beurtlings met haar schoon zijn' boezem te bestrijden.
 (schreit,
 Verbeelding schildert hem, hoe ze om zijn wreedheit
 Elk traantje doet zijn ziel de wreedste foltring lijden,
 'tVerdriet verpest zijn vreugd, hij vindt noch trooft, noch lust,
 Vernoegd ziet hij den dag voor de avondfcheemring vluchten,
 Doch zoekt in d' arm des Nachts vergeeffch de zagte rust.
 't Paleis is te eng voor felgeprangde boezemzuchten;
 Een aaklig schrikbeeld, dat zijn vlugge flimring stoort,
 Vergalt het zoet des slaaps, doet beevend hem verbleeken.
 Hij ziet zijn Vafthi door zijne eige hand vermoord,
 Terwijl haar vriendlijk oog om liefde en hulp blijft smeeken.

De bloozende uchtend verwt vergeeffch den Hemelboog,
 (ten,
 Geen glans, geen vreugd kan 't leed des droeven Vorfts verzag-

Het beeld van Vafthi zweeft geftaég voor 't moedloos oog,
 Vaak barft hij treurig uit in deeze jammerklagten :

„Zij moest dan 't offer zijn van wreede dwinglandij.
 „'k Heb u aan mij ontruk, ô welluft van mijn leeven!
 „Jaa 'k heb het recht vertrap, misleid door vleijerij,
 „Ach! Ochus! had ik u, mijn vriend! gchoor gegeven,
 „Dan vondt dit hijgend hart aan Vafthi's boezem ruft.
 „Dan zou ik nog in 't zoet der gulle blijfchap deelen,
 „De frons der staatszorg werdt door haar dan weggekufcht,
 „Haar bijzijn zou mijn ziel thans nog met welluft ftreelen,”

De welvaart, die nog korts op 's Konings fchoon gelaat
 De roos der friffche jeugd zo bloeiend hadt gefchilderd,

Verdwijnt—De kunft van Arts noch's Priesters vinding baat,
 (wilderd.
 Verbleekt, door fmart geknaagd, fchijnt hij in 't brein ver-

Al 't Hof deelt in 't verdriet en 't lijden van den Vorft,
 Elk wil voor zijn behoud met drift en ijver waaken,

Ervaare fchranderheid doet in d' ontroerde borft
 Het fmeulend liefdevuur door nieuwe vonken blaaken.

Zijn vrienden, aan 't belang van Rijk en Volk verpand,
 Doen telkens deeze taal, vol moed en ijver, hooren :

„Verban uw kwelling, Vorft! denk, dat ge aan 't Vaderland
 „Uw leeven, liefde en zorg eens plegtig hebt gezwooren;
 „Thans

„Thans deelt het in uw' rouw, 't knielt voor den heiligen ^{(gloed,}
 „Het smeekt om uw geluk, uw welvaart en genoegen,
 „Geef ons die blijfchap weêr, en deel in 's leevens zoet,
 „Het knaagend leed deedt reeds te lang uw boezem zwoegen,
 „Verkies, tot nut van 't Rijk, eene echte Koningin.
 „Opdat Darius ftam Eeuw in Eeuw uit moog' bloeijen,
 „'t Volk wachtte lang vergeeffch uit zuivre Vorftenmin
 „Een' Erfprins, door wiens hart uw heldenbloed zou vloeijen.
 Die taal beweegt in 't eind' zijn afgelolterd hart,
 Doch fchoone Vafthi zweeft nog door de ontroerde zinnen.
 „Ach!“ zucht de Vorft — Ik zal ^{(dit denkbeeld baart mij}
 „'k Zal nooit een maagd, zo fchoon als mijne Vafthi minnen,
 „En waar, waar vindt die fchoone op aard' haar weêrgaê ^(meêr?)
 Men biedt hem aan den roem der jonge Maagdenreijen
 Bijéén te zamelen, zijn Majefteit ter eer,
 En haar in 't Hof-Paleis te Sufa in te leien,
 Opdat hij uit de bloem der Perfiaanfche jeugd
 Een dierbaare Echtgenoot verkies, der Rijkskroon waardig.
 De Vorft beftemt deez' raad, ftaks is al 't Hof verheugd,
 En ieder Hoveling voor zijn' Monarch dienftvaardig.
 Elk Maagdiijk bloempje, dat het lagchendft fchoon ver- ^{(fpreidt,}
 Wordt d' oudren afgetroond, om aan den Vorft te bieden.
 Het teder Meisje, dat in Moeders armen fchreit,
 Wil, daar ze een kroon veracht, vergeeffch 't geweld ontvlic- ^{(den,}
 De

De trotsche schoone, die na praal en eerzucht dorst,
Treedt, door de hoop geveid, verrukt in 't Hof der Vrouwen.

Bedaagde Hegai, bemind van zijnen Vorst,

Zag aan zijn teedre zorg dien Maagdenstoet vertrouwen.

Staëg werd zijn oog gestreeld door 't zielverrukkendst
(schoon,

Hij ziet van dag tot dag dien dierbren schat vergrooten :

Maar 't pronkwerk der Natuur, een echte telg der Joën,

Hiidtd braave Mordechai in Sufa's wal beslooten,

Dan ook in 't eind' zag die beschermmer haarer jeugd

Zijn lieve Adassa in haar' blijden wellust strooren,

Zij werd zijn zorg ontvoerd, dan haar verheeve deugd,

Haar zedigheit en schoon kon Hegai bekooren.

Wat bloeiend Maagdlijk schoon ooit aan zijn oog beviel,

Thans moet het alles voor de treurge Adassa wijken.

Hij leeft in 't zagt gelaat een groote en edle ziel,

Die zelfs in 't grievend leed een' fieren moed doet blijken;

Hij ziet haar juist gevormd tot eene Rijks - Vorstin;

Haar zwier, haar majesteit treft zijn bewondrende oogen,

Hij leidt haar de eerste zaal van 't Maagdlijk Praal - Hof in.

Hij biedt haar troost en hulp en minzaam mededoogen.

Al wat tot nut, vermaak en pracht en cieraad dient,

Doet hij op 't spoedigst voor die lieve Maagd bereiden.

De jonge schoone, vindt in Hegai een vriend,

Die reeds verlangt, om haar bij zijn' Monarch te leiden,

Een

Een floet van Juffren zweeft dienstvaardig om haar heên,
 En doet de blijfchap weêr in 't jeugdig hart herleeven,
 Bedroefde Mordechai wijdt daaglijkfch zijn gebeên
 Aan Isrels God, om haar bevallig, blocijend leeven;
 De vriendlijke uchtendftond kufcht nooit het bloozend oeff,
 Of hij verluftigt zich in 't trotsch Paleis te aanschouwen,
 „Daar” zucht hij „leef mijn fchat, mijn levensluft, mijn ^{(trooft,}
 „Gij durfde, Abigaël! haar aan mijn zorg vertrouwen.
 „God weet, ik hield mijn woord, dat ik u weenend fchonk;
 „Toen gij uw weêrloos kind in ftervende armen klemde,
 „Toen in uw breekend oog een traan van liefde blonk,
 „Toen reeds de dood uw bloed in 't ftervend harte ftreemde.
 „Hoe zwaar viel 't fcheiden van dit teder huwlijkspand. ^{(ven,}
 „Ach! smeekte gij, mijn vriend! zorg voor haar halploos lee-
 „'k Zwoer bij der weezen God, gij drukte mij de hand,
 „'k Zag u geruft, vernoegd den bangen doodfnik geeven,
 „Die lieve Adaffa bleef op Aard' mijn heil, mijn luft,
 „Wat fchonk haar blijde jeugd mij vrolijke oogenblikken,
 „Door haar geveid, geftreeld, fmaakte ik de zoetfte rust, ^{(fchrikken.}
 „Tot mij haar blocijend fchoon voor 't wreed geweld deedt
 „ô Pas ontlooken Maagd, gij hadt uw hart beloofd
 „Aan jongen Hillel, thans zou reeds uw echtzon fchijnen.
 „Nu zie ik u gefchikt, om haaft van glans beroofd,
 „Onteerd, veracht, verfmaad, uw dagen weg te kwijnen.
 „Dan

„ Dan nog een vonk van hoop gloeit in mijn kloppend hart.
 „ God waakt voor Israels krooft, 'k zal op zijn' bijstand wachten.
 „ Door zorgen afgepijnd, voelde ik mijn boezemsmart,
 „ Den jongstverloopen nacht, in eenen droom verzagten.
 „ Ô! Zo die wondre droom een' Godlijk' oorsprong heeft,
 „ Dan ziet mijn voedsterling zich door geen' rampspoed hin-
 „ Welk vleijend denkbeeld! jaa! mijn schoone Adassa leeft,
 „ God heeft het mij verklaard, tot heil van Jacobs kindren.
 „ Welligt wordt 's Konings hart door haarc jeugd bekoord.
 „ 'k Blijf, smeekende om haar heil, na de uitkomst staêg ver-
 „ Hoe min ik thans dit Hof, deez schoongewelfde poort.
 „ Hier kan ik van die Maagd't gewenscht bericht ontvangen.
 „ De jonge Sippora, een uit der Maagden stoet,
 „ Die mijne Nicht omringt, mogt in haar vriendschap deelen.
 „ Zij brengt mij, eiken dag, Adassa's liefdegroet.
 „ Hoe kan' mij 't melden van haar blijde welvaart streelen. ”
 Intuffchen rolden zagt de vlugge maanden heen,
 Geschikt, om, naar 's Lands wet, zich prachtig te bereiden.
 De Kunst moest aan Natuur thans al haar vlijt besteên.
 Reeds zag men Maagd bij Maagd in's Konings slaapzaal leiden.
 Dan geen der schoonen treft zijn ongevoelig hart.
 De Hoop en Trotschheid die 't bevallig Meisje vleiden,
 Verdwijnen met den nacht. Geknaagd door spijt en smart,
 Ziet elk door Saasgas zich voor altijd Hofwaards leiden.

Getrouwe Hegai ziet eindelijk 't jaar vervuld,
 Waarin zich 't pronkjuweel der Maagden moest vercierien.

Hij haakt na 't tijdstip thans met wach tend ongeduld,
 Wen Deugd en Schoonheid op den Vorst zal zegevieren.

Adassa ziet den dag, die hier op aard' haar lot
 Bessifen zal, getrooft aan de oosterkimmén glooren.

Van menschenhulp ontbloom, vertrouwt ze op Jacobs God,
 Die zelfs de zuchten van het zagt gemoed wil hooren.

Zij knielt eerbiedig voor den eeuwgen glorie-throon,
 Zo knielen de Englen, wen hun 't Godlijk vuur doet gloeijen.

De reine Godsvrucht speelt op 't vrolijk bloozend schoon,
 En blinkt in traanen, die haar biddend oog ontvloeijen.

Haar jonge boezem gloeit door zachte Hemelvreugd.
 „Ik zal” dus luidt haar taal, „neen! 'k zal niet hooploos treuren.

„Ach! Mordechai! mijn vriend! ó leidsman mijner jeugd!
 „Hoe zou het wreed verdriet uw kloppend hart verscheuren,

„Zo ik den Vorst mishraag, als bijzit leeven moet,
 „En treurende om dien hoon, mijn sterfuur af zal wachten.

„Dan, eedle grijsaart! steun op God, ons eeuwig goed,
 „Hij kan, en wil in nood het dreigend leed verzagten.

„Werd niet mijn vroegste jeugd door ramp bestreên.
 „De koude hand der Dood geleide mij in 't leeven.

„Mijn Moeder, die mij van den Hemel had gebeên,
 „Moest mij den welkomkusch bij 't stervend afscheid geeven.

„Mijn

„ Mijn Vader, treurende om zijn dierbaare Echtgenoot,
 „ Zag door zijn eenig krooft zijn zilte traanen droogen.

„ Dan, ach! eer ik zijn' naam nog uit kon staamlen, sloot
 „ Op 't onverwachtst de Dood, te wreed, zijn liefdrijke oogen,

„ Maar'k zag mij door Gods gunst, die voor het weesje waakt,
 „ In eenen bloedverwant cen' dierbren Vader schenken.

„ Ô Mordechai! voor wien mijn dankbre boezem blaakt:
 „ 'k Zal zelfs in de eeuwigheid uw liefde en trouw gedenken.

„ Mijn blijfchap was uw vreugd, mijn smart was uw verdriet.
 „ Hoe ijvrig zocht gij mij voor onheil te bevrijden.

„ 'k Verbeeld mij nog uw'angst, toen'k schreijende u verliet.
 „ Wat moest mijn teedre ziel fins om uw afzijn lijden?

„ Uw liefde heeft hier vaak mijn knellend leed verzagt.
 „ Nog word uw zorg niet moê voor mijn belang te waaken.

„ 'k Verborg, op uwen raad, ons Godgewijd geslacht,
 „ Dat, diep verneêrd, de vrucht der ondeugd nog moet smaaken.

„ Reeds naakt het oogenblik, dat ik den Koning zie.
 „ 'k Hoor Hegaï, verzeld door al mijn Kamer - Maagden.

„ Ô God! ontvang dit hart, dat ik u needrig biê!
 „ Dat hart, waaraan noch Nijd, noch ijde Praalzucht knaag-
 (den. ”

Thans treedt de blijde stoet der zeven Juffren in,
 Om lieve Adassa na den Koning te geleiden;

Daar ongedwonge Vreugd en zuivre Huwlijksmin
 De jonge schoone reeds met ongeduld verbeiden. —

Wanneer de Lente - Zon de lieve roozenblaên
 Ontvouwt, bepaereld met een schitterend morgendropje,
 Dan lacht haar zagte kleur den blijden daag'raad aan;
 't Verliefde koeltje speelt in 't geuren - aëmend knopje.
 Zo pronkt Adassa thans met jeugdig bloeiend schoon:
 Geen Weelde of weidſche Pracht ſchenkt haar geleende zwie-
(ren;
 Natuur ſpreidt al haar' glans en heerlijkheid ten toon,
 Daar Minzaamheid en Deugd haar op 't bevalligſt cieren.
 De roos der Welvaart blooft op 't lelicblank gelaat:
 De maagdelijke Onſchuld lagcht in helderſfonkrende oogen.
 Haare eedle ziel, zo vrij van liſt en eigenbaat,
 Maakt in elk trekje 't ſchoon van 't zuivre deugdsvermogen.
 Haar golvend hair is met een bloemſteoen getooid.
 Haar zedig ſchoon kan zelfs de ſlugſte harten roeren.
 Haar loffe kleeding, om den poeſlen hals geplooid,
 Is, naar 's Lands wijs, bepronkt met goud en paerelfnoeren.
 Zo leidt haar Hegai met de eedle Juffren - rei
 In 's Konings ruſtzaal, waar de Vorſt, door Hooffche zorgen
 Vermocid, verlangt na ruſt en maagdelijk gevele.
 Een fluier houdt haar nog voor 't ſtaarend oog verborgen.
 De jonge Adassa zendt een' ſtilen zucht omhoog;
(knellen.
 Haar boezem hijgt, daar de angſt haar kloppend hart blijft
(oog:
 Maar, ſchoone! uwe onſchuld wordt bewaakt door 't Godlijk
 Kom, droeg de traanen, die in ſchitterende oogen zwellen.
 De

De Koning ziet in 't eind' haar zielverrukkend schoen.
Bewond'rende Eerbied houdt hem staarend opgetoogen.

Zij knielt en smeekt: „ô Vorst! 'k haak na geen glorickroon:
„Maar, ach! heb met mijn jeugd en onschuld mededogen.

„'k Ben in uw hand: uw magt beschermt mijn deugd en eer.
„Gij kunt grootmoedig zijn, in mij uw gunst te toonen.

„Schenk me onvernederd aan mijn bloëdverwanten weêr.
„Nee!” roept hij „Hemel! 'k zal, ik moet een' Engel
(kroonen.

„ô God des Lichts! uw hand schenkt mij een Rijks-vorstin.
„Rijs op, mijn schoone! uw deugd is in mijne armen veilig.

„Mijn kroon is 't onderpand van onze huwlijksmin.
„'k Noem u mijne Echtgenoot: die naam blijve eeuwig heilig.”

Nu daalt de zuivre Liefde, al juichend, na beneën,
En doet haar' reinen gloed in teedre harten blaaken.

De kuische Blijfschap zweeft om 't vorstlijk rustbed heen,
Daar de Englen - zelf verrukt het jeugdig paar bewaaken.

Wanneer de Morgenfond na d' akeligen Nacht
Verschijnt, dan speelt de Vreugd langs heuvel, beemd en daalen:

't Zwerk pronkt met roozengloed, de nevels drijven zagt
Langs de aard, verzilverd door de morgen-zonnestraalen.

Zo is al 't Hof eerlang om 's Konings heil verheugd.
Elk Hoovling voelt zijn ziel door zagt genoeg en gleeijen.

Adassa's boezem klopt door ongedwonge vreugd,
Daar blijde galmen van haar roozenlippen vloeijen.

Geen snart, geen grievende angst, geen wreede onzekerheid
 Dwingt langer traanen af; niets kan haar blijfchap flooren.

Geen treurig wolkje is meêr op 't lief gelaat verspreid.
 In 't jeugdig blosje doet de Min haar yonkjes glooren.

Haast rolt de blijde maar van 's Konings teedre trouw,
 Op vleugels van 't gerucht, door Sufa's ruime ſtraaten.

Het treurigft huisgezin vergeet zijn leed en rouw.
 De Blijfchap blinkt in 't oog der vrolijke onderzaaten.

De braave Hegai ſmaakt het verrukkendft zoet;
 Hij ziet, na zoveel vlijt, zijn' hoogſten wensch bekroonen.

De Koning roemt zijn zorg voor al den Maagdenſtoet,
 Doch voor Adaffa wil de Min hem zelfs beloonen.

Vorft Artaxerxes ziet door zijne zielsvriendin,
 Zijn ſchoone Adaffa, thans zijn aardſch geluk herleeven.

Hoe wordt zijn ziel geſtreeld door haare teedre min.
 Zelfs 't noemen van haar' naam kan zagten welluit geeven.

Op zijn bevel word reeds het prachtigft ſceft bereid.
 Men kieft met Priesteren en grijze Wigchelaaren

Een' dag, die heil belooft; dan word' zijn Gaê geleid;
 Dan bied' hij haar de kroon voor brandende Echt-altaaren.

Nu zweeft Adaffa's ziel op vuurge lofgebeên.
 Godsdienſtige Eenzaamheid voert haaren geest ten Hemel.

„De zaalgen” juicht zij „die op ſtarrentranſſen treên,
 „Zien de eeuw'ge Wijsheid, die zich toont in 't laag gewemel.

„Zij

„Zij zien het Albestuur, zo groot, zo goed, zo schoon ;
 „Zij zien Gods Menschenliefde in vollen luister glooren.
 „Welk wonder! schenkt zijn hand een Vorstelijke kroon
 „Aan mij, eene arme Maagd, in Babels boei gebooren?
 „Gij hoorde, ô Isrels God! mijn' teedren jammerklagt.
 „Gewis Gij hebt iets grootfch tot ons geluk beslooten.
 „ô! Wierd eens door mijn heil het treurig lot verzagt,
 „De kluiſters losgerukt van mijn geloofsgenooten!
 „Thans ziet ge, ô Mordechai! uw lievling, Koningin.
 „Welk denkbeeld! 'k ſtond gereed mijn jeugdig hart te ſchen-
 „Aan Hillel: maar hoe ſlecht kende ik de waare min;
 „Dan mijn gehoorzaamheid wilde uwe vreugd niet krenken.
 „ô Liefde! 'k voel, jaa! 'k voel thans al uw teedre ſmart.
 „Geen ſchijn verblindt mij, ſchoon gij kroon en throon moeft
 „Mijn Artaxerxes, thans zo dierbaar aan mijn hart,
 „Ik zou voor u, getrooft, zelfs duizend dooden ſterven.
 „Zijn ſchoonheid treft mijn hart, zijne achtbre majesteit.
 „Verrukt mij; 'k lees zijn ziel in duidlijk ſprekende oogen.
 „Zijn grootheid word verzagt door teedre minzaamheid.
 „Ik roem mijn zalig lot, ô eindloos Alvermogen!”

De Feeftdag ſchuift in 't eind' de bruine nachtgordijn
 Met gouden vingren weg, en kuſcht Natuur weêr wakker
 In d' arm der fluimering; De lieve Zonneſchijn
 Leidt gulle Vreugd ten dans, op 't vruchtbaar Veld en Akker.

De Koninglijke Bruid ziet zich door Sippora
 Filinde en Hagaël verciërd met feestgewaaden ;
 Alcmeen biedt d' eêlste geur ; Semire en Elmina
 En Thisbe strooijen mirth en friffche roozenbladen.
 Zo treedt ze, aan 's Konings hand, omringd door eenen floot
 Van Pricsters, eedlen, en een rei beproefde braaven,
 Na 't Echt - altaar ; men zweert, bij decz' gewijden gloed,
 Dit Godgeheilgd vuur, het Echtverbond te staaven.
 DeAartsprieester spreekt, vol vreugd, den huwlijkszegen uit.
 't Volk smeekt om 's Konings heil ; 't weêrgalmt door zegcn-
 (beden.
 De jonge Vorst vereert zijne uitgekooze Bruid,
 Naar Koninglijke wijs, een reeks bevolkte Steden.
 De zuivre Welluft speelt door 't vrolijk - juichend Land ;
 De Zorg en nijvre Vlijt vliên thans voor Feestgezangen ;
 Het zoetst Genoegen danst met Blijfchap hand aan hand ;
 De Godheid doet al 't Volk zijn rijke gunst ontvangen.
 De blijde hoop herleeft bij 't zuchtend Joodendom,
 Die Sions liedren nu in 't vreemd gewest doen klinken.
 Zij knielen dankend neêr, zij zien verrukt alom
 Den glans der Schechina door donkre wolken blinken.
 Bedaagde Mordechaj vergeet verdriet en smart.
 De Liefde en dankbreVreugd doen't kloppend hart ontroeren ;
 Zijn ziel, die nu, vol moed, al 's leevens wisling tart,
 Voelt zich ver boven 't punt der aardiche Blijfchap voeren.

Heel

Heel 't Perfiaansche Rijk wordt door 't geluk gestreeld;
Elk onderdaan voelt zich van dienft en last ontslagen,
Terwijl de milde Vorst al 't Volk geschenken deelt.
Men viert, vol vrecugde, een maand de blijde bruiloftsdagen.
Gods zorg en gunst bewaakt de nieuwe Rijks-vorstin
En haaren Echtgenoot, terwijl een rei van Englen,
Al juichende, om hen zweeft, daar zij hun zuivre min
Een' krans van bloeiend heil om 't huwlijks - outer strenglen.

THESE

TWEDE BOEK.

De vaale Nijd, geteeld in 's afgronds jammerpoel,
Aan Trotschheids borst gezoogd met gloënde sulferdampen,
Door Wreedheid opgewiegd, beroofd van 't zagt Gevoel,
Zoekt steeds haar speelnoots in de afgrijselijkste rampen:
Dat ondiër, dat aan 't Hof vaak 't addressif verspreidt,
De Vrede en Rust verpest, de lieve Vreugd doet kwijnen,
Aan Vriendschapsbanden knaagt, en spot met Tederheid,
Dat schrikgedrocht durft ook in Sufa's burgt verschijnen.
Eer Artaxerxes nog 't gewenschte huwelijk sloot,
Eer hij nog 't pronkjuweel der Maagdenrei aanschouwde,
Toen elk nog dagelijksch beroemde schoonen boodt,
En aan de teedre zorg van Hegaï vertrouwde;
Toen, toen drong reeds de Nijd, vol drift, ter Hofpoort in.
De toorts der Twcedragt, aan den helfchen gloed ontstoken,
Blaakt in het wreevlig hart van 's Konings Hofgezin.
Welhaast was de Eendragtsband door Twist en Wrok verbro-

(ken.
Het

Het Ampt, door Hegaï, op 's Konings laft, bekleed,
 Wekt afgunft, wraak en haat in laage en flaaffche zielen,
 Die, aan 't belang geboeid, tot gruwlen flaêg gereed,
 Al vleijend voor den throon, dien zij vervloeken, knielen.
 Wen 't alverflindend vuur zijn gloênde vonken fpreidt
 In 't grootfch gebouw, gevormd om de eeuwen te verduuren,
 Dan brandt het fineulend, waar de rook den gloed geleidt
 Langs balk en zoldering, en langs de trotsche muuren:
 (brand,
 Maar jaagt een woefte Orkaan den reeds onblufchbren
 Dan stijgt cerlang de vlam door hemelhooge daken,
 En flikkert, knapt, en blaakt; geen hulp baat in dien ftand;
 't Metaal vlocit onder 't puin; daar pijlers barftend kraaken:
 Zo vonkt en glocit het vuur van twift in 't wreevlig hart
 Van trotschen Bigthan, een van 's Konings Lijftrauwanten,
 Door de cer van Hegaï tot laagen toorn gefard,
 Zocht hij reeds lang de wraak ftijl woelend voort te planten:
 Maar nu de Vorft een Maagd heeft tot zijn Gaê gekroond,
 Nu al zijn leed verzinkt in eenen froom van weelde,
 Nu hij aan Hegaï zijn grootfte gunften toont,
 Wijl de eedle Rijks - vorftin in zijne vriendschap deelde;
 Nu barft de Wraak, zo lang door 't vrieddelijk gezigt
 Verborgten, woedend los. „Zou ik, vernederd, treuren?“
 (en pligt.
 Roept Bigthan „Neen! 'k vertrap mijne cer, mijn' eed
 „Ik zal de banden van natuur en recht verfcheuren.
 „'k Haat

- „'k Haat Artaxerxes, jaa! ik zweer door deeze hand
 „Zij 't hart, dat thans door vreugd en liefde klopt, dooritoken:
 „Zo treur' de jonge Bruid; zo treur' het Vaderland;
 „Zo zie ik mij op 't schoonst aan Hegai' gewroken.
 „Zijn bloeiend heil, zijne eer steunt enkel op den Vorst.
 „Ik zal dien steun, die hoop, zijn trotschheid haast onttruk- (ken.
 „Ach! daar 'k na 't gudzend bloed des Konings, brandend, (dorft,
 „Ach! kon, dit oogenblik, mijn grootseh ontwerp gelukken!
 „Dan, 'k moet voorzigtig zijn: de schim van Mithridaat
 „Zweeft,afgepijnd,doorknaagd,al kermend,mij voor de oogen.
 „Welaan! 'k pleeg met mijn' vriend, mijn' trouwen Theres, (raad.
 „Zijn ziel is reeds door mij tot woefte wraak bewoogen.
 „Gelukkig inval, jaa! ik weet: Men zal de wacht
 „Voor 's Konings rustzaal juist aan zijne zorg vertrouwen.
 „Kom, Theres! ons bedrijf duik in den zwarten nacht. (wen.”
 „Nooit moet des Konings oog meêr 't daagend licht aanschou-
 Maar God, wiens oog, daar Hij 't onmeetbaar al gebiedt,
 Schoon duizend waerelden, in haar beperkte kringen,
 Zich wentelen, het lot van 't kleinste stofje ziet,
 En 't stille denken hoort der woelende aardelingen,
 Die Godlijke Almagt waakt, vol teedre menschenmin,
 Voor'tVorftlijk bloed:geen moord zal Sufa's blijfchap stooren.
 Genae zal na den zucht der jonge Rijks-vorftin,
 Om 't heil van haar' Monarch, vol liefde en goedheid, hooren.
 God-

Godvruchte Mordechai, wiens tederminnend hart
 Zijn lieve voedsterling nooit kan, nooit zal vergeeten,
 Die grijsaard had, een jaar, gegriefd door boezemsmart,
 Om 't lot van zijne Nicht, aan 't woelziek Hof gelleeten,
 Thans, als een bloedverwant der dierbre Koningin,
 Verheven tot den rang van 's Konings Kamerheeren.

Die braave kent den aart van 't weiffend Hofgezin,
 Lang zag hij Bigthans hart door vuigen nijd vertceren.

Vergeeffch boodt hij de rust aan't trotsch, aan't flug gemoed:
 Die onverzoenbre wrok had vaak zijn ziel bekommerd.

Thans wijkt de Godsvriend voor den heldren middaggloed
 In een priëel, met mirth en digten palm belommerd,

De Godsvrucht roert zijn' geeft, en elke hemelgaaf
 Wekt dankbre eerbiedenis, hij smeekt den God der Vaadren
 Om Sions heil . . . dan zegt . . . hij ziet een' Joodschen slaaf,
 Den jongen Barnabas met raffe schreden naadren.

Hij leeft de ontroering, schrik en angst op 't bleek gelaat
 Des Jonglings, die beklemd, vol schroom, deez taal doct hoo-

„ô Mordechai, de trooft van Israels droeven staat,
 „Uw voorbeeld kon mijn ziel al vroeg tot deugd bekooren,
 „Schoon ge ons geslacht, uw volk, vol zorg, aan 't Hof ver-
 „Gij zijt de raad, de trooft van uw geloofsgenooten.
 „Ach! help, mijn Meester heeft, door Bigthans haat getergd,
 „Het ijslijkt wanbedrijf, den snoodsten moord beslooten.

„Deez'

- „Deez' Nacht, wanneer de Vorst, op Theres zorg geruft,
 „Die zijne koets bewaakt, zich door den slaap voelt boeijen,
 „Dan wordt de ontzinde wraak door't helfsch verraad ge- (bluscht,
 „Danzal men't laauwe bloed langs'tbruiloftsbed doen vloeijen.
 „Zie daar de hoop vernield, uit deezen Echt verwacht.
 „'k Kon reeds de helfche vreugd, in't oog der moordrenleezen,
 „Men dwong mij't zwijgen af, maar 'k heb dien dwang (veracht,
 „'k Wil eer hun offer zijn, dan hun gehoorzaam weezen.”

Een koude en kille schrik beknelt 't ontroerde hart

Van Mordechai: hij zucht „Neen! 't eindloos Alvermogen

„Duldt nooit die gruwlen: zie, hoe Hij hun listen tart.

„'k Zie hun geheim ontdekt. God lacht met al hun poegen.

„Ga, Barnabas! ga heen, getrouwe Jongeling!

„'k Zal aan de Koningin dit snood ontwerp doen weeten:

„Zorg, dat geweld noch list u 't diep geheim ontwing',

„Gewis nooit wordt de loon voor uwe trouw vergeeten.”

Gelijk een duifje, dat, op bange wijkjes zweeft,

En 't hijgend hartje voelt door d' angst des doods benaauwen,

Terwijl haar lieve gaê haar 't kirrend afscheid geeft,

Al stervend, half verscheurd, door wreede haviks-klaauwen.

Zo word de Koningin doorgriefd op 't wreed bericht,

't Welk Mordechai haar zendt, door Barnabas ontvangen.

Haar teedre boezem klopt, haar ziel voelt al 't gewigt

Der Liefde; een traanenvloed bedaaft haar roozenwangen.

„Neen!”

(Echtgenoot,

„Neen!” roept ze al schreiend „neen! mijn dierbaare
 „Ontaarte Monsters! zal door uw verraad niet sneeven,
 „Doorftoot eerst deeze borst. Mijn hand, dan door de Dood
 „Om 't bloedig staal geklemd, zal u den doodsteek geeven.
 „ô God! voor wien ik thans door angst gefolterd, kniel,
 „Gij doemt verraad: Gij kunt des Konings leeven rekken.
 „Ach! 'k hoor mijn' Vorst, mijn' vriend, den welluft mijner
 („ziel,
 „'k Vlieg in zijne armen, 'k zal hem zijn gevaar ontdekken.”

De blijde Koning treedt, van ramp noch leed bewuft,
 Na zijne Gaê, wier min zijn' boezem kan verrukken.

Dan, daar haar lieve mond hem snikkend welkom kuschet,
 Voelt hij zich spraakloos aan haar beevend harte drukken.

„Hoe?” vraagt de ontroerde Vorst „mijn dierbre Koningin!
 „Hoe dus door smart gegriefd? mijn ziel deelt in uw lijden.
 „Spreek, Engel! spreek, ik zweer bij onze heilge min,
 „'k Zal u, is 't in mijn magt, van al 't verdriet bevrijden.”

Hij drukt haar zagte hand, daar hij haar vriendlijk leidt
 Na 't Rustbed; aan haar zij zet hij zich minzaam neder.

De vreugd des Konings vlucht, nu zijne Adassa schreit.
 („teder
 Zij spreekt, door smart beklemd „Ach! 'k voel, ik voel, hoe

„Mint u mijn ziel, u dreigt een doodlijke onweêrswolk.
 „Men zal u 't levenslicht, eer de uchtend daagt, ontrukken.
 „Ach mij rampzaalge! 'k voel elk oogenblik den dolk,
 „Gesleepeu voor uw hart, mij in den boezem drukken.

„Daar,

„Daar, lees 't bericht aan mij, door Mordechai gemeld.”
 De Koning leeft; hij voelt zijn fiere gramfchap gloeijen.
 „Goón!” zegt hij „zou mijn bloed, zo vaak op 't oorlogsveld
 „Gewaagd, in 't logge dons, door vuige flaaven vlocijen?
 „Beef niet, Vorftin! de Goón, die 't deugdgezind geflacht
 „Befchermen, zullen u geftreng wreak verfchaffen.
 „Zij zien uw liefde en trouw: 'k Zal, eer de vaale nacht
 „Verdwijnt, het fnood verraad, dat fchaduw mint, doen
 Wanneer een woefte Leeuw, door honger fel geknaagd,
 In de overwonne prooi zijn klaauwen meent te zetten.
 Maar, op dat oogenblik, door 's Jaagers lift belaagd,
 Zich voelt verward, bekneld in doodelijke netten,
 Dan word het fomber bosch met angft en fchrik vervuld,
 Daar 't woedend dier, gekwetft met fcherpgepunte fchichten,
 Trapt in zijn gudzend bloed, en knarftetandt en brult,
 Tot hij door woede en fmart al ftervende moet zwichten:
 Zo ziet zich 't eedgefpan zijn dierbre prooi ontruk, t,
 En zich, op 's Konings laft, in de ijzren boei geklonken.
 Hun fnood verraad blijkt klaar; hun helfche lift mislukt;
 Hun booze vreugde ligt in d' angft des doods verzonken.
 De wreak, alleen door bloed te dooven, gloeit in 't hart,
 Daar 't vuur der wanhoop in hun brandende oogen fchittert.
 Ontaarte Bigthan, die de wreedfte foltring tart,
 Roemt op zijn moordbefluit: Dit maakt den raad verbitterd,
 Het

Het vonnis wordt geveld, en, eer de stille Nacht
 Haar bruine wicken ziet met morgengoud beschilderd,
 Is 't heilig recht voldaan, en 't eedgespan geslagt.
 't Gerucht van 't wreed verraad had Sufa's rust verwilderd:
 Nu vlucht de bleeke schrik, en met het rijzend licht
 Rijft vrolijk Hofgejuich; niets kon de blijfchap dwingen.
 De Stad weêrgalmt alom: elk doct, tot vreugd verplicht,
 Ter eer der Goôn, door 't zwerk zijn dankbre toonen dringen.
 De Vorst leeft in de vreugd van elken onderdaan
 De zucht voor zijn behoud, de zorg voor zijn belangen.
 Nog denkt hij aan 't gevaar, stort vol ontzag een' traan,
 En roemt den God der Goôn met blijde lofgezangen.
 Hij wijdt zich - zelv' op nieuw aan 't nut van volk en staat,
 En ziet zijn dierbre Gaê door zuivren welluft streelen.
 Het stil Genoegen blooft en hemelt van 't gelaat.
 Hij ziet haar teedre ziel in tintlende oogen speelen.
 De vroomme Mordechai wordt om zijn deugd en trouw
 Geëerd, geroemd, bemind door Sufa's burgerfchaaren.
 's Lands Eedlen noemen hem den steun van 't Staats-gebouw,
 Daar hij hun' Vorst ontrukte aan 't staal der moordenaaren.
 Hij treedt op 't hoog bevel, vol eerbied, voor den throon,
 Daar elk hem juichend groet. „Ik voel mijn ziel ontvonken,”
 Dus spreekt de Rijks-monarch „in dankbaarheid, deez' kroon
 „Zou, met mijn bloed bemorft, in 's monsters klaauwen pron-
 C „Had

„Had niet uw trouw gewaakt. Kies (‘k zweer u bij mijn magt,
 „ ‘t Wordt alles u vergund) kies rijkdom , waardigheden.
 „ Neen” zegt de Grijsaart „ Vorst ! ‘k heb slechts mijn’ pligt
 (betracht ,
 (den .”
 „ ‘k Verdien geen’ loon , neen ! ‘k ben met uw behoud te vre-
 „ De rang , dien ik bekleed , is meêr , dan ik begeer.
 „ Geen schat , geen aanzien kan mij ‘t waar genoeg geven.
 „ Gun slechts , dat ik in rust hier aan uw Hof verkeer.
 „ Hier aan dit Hof toch woont de welluft van mijn leeven.
 „ Mijn voedsterling , door u tot Rijks - vorstin verklaard.
 „ Maar zo ge , ô Koning ! thans een edle ziel wilt loonen ,
 „ De slaaf van Theres heeft ‘t geheim mij goopenbaard ,
 (nen ,”
 „ Met eigen lijfsgevaar .” „ ‘k Zal hem mijn vriendschap too-
 Herneemt de Vorst „ hij heeft gewis mijn gunst verdiend.
 „ De Vrijheid zij hem met een’ rijken schat geschonken.
 „ Maar gij , ô Mordechai ! uwe edle daad , mijn vriend !
 „ Zal voor het nageslacht in ‘s Lands geschiedboek pronken.
 „ Leef aan mijn Hof gerust , door mij voor leed bevrijd .”
 De Raadzaal klinkt , elk roept : Leef lang tot heil der Landen !
 Intusschen is deez dag geheel aan vreugd gewijd ,
 Het staatig Priefferdom biedt plegtige offeranden ;
 Het Bijgeloof spelt heil ; de vlam stijgt blij om hoog ,
 ‘t Geluk lacht in den gloed , en zweeft op gloênde spranken.
 De Zon in ‘t West gedaald , blooft nog in ‘t staarend oog.
 De dunne lucht weêrgalmt door Godgewijde klanken .

Dan

Dan Artaxerxes Gaê, aan zuivren dienft gewoon,
Knielt neêr voor Sions Vorst, zij voelt haare aandacht kluiſtren.

Zij dankt zijn liefde en zorg op Davids blijden toon,
God mint haar' stillen zang, de juichende Englen luiſtren. —

Wanneer de ſtormwind zwijgt, dan keert de lieve Ruſt.
De ontroerde zee, wier ſchuim de ſtarren ſcheen te ſmooren,

Wordt door de zachte koelte in stillen ſlaap gekuſcht;
Dan zien wij 't morgenrood op blaauwe golfjes glooren;
Zo keert, terwijl de orkaan des Staats heeft uitgewoed,
Het ſtil Genoegen weêr, daar ſtille Huwlijksliefde,

In Edens beemd ontvlamd, door zuivren Hemelgloed
Geſtadig 's Konings borſt met nieuwe ſchichten griede.

Het nimmer ſluimrend oog der Godheid bleef geveſt
Op Sufa's vorſtlijk ſlot: de Weelde en Welvaart bloeiden,
En ſtrooiden zaligheên, door 't Perſiaanſch geweft,
Daar ſtroomen van geluk en gullen voorſpoed vloeiden.

Zo wordt de Vorſt alom door aardſche vreugd geveid.
Elk grootſch ontwerp gelukt, door hem aan 't Hof beſlooten.

Hij zag, door trouw en moed en helden-dapperheid,
In 't afgeleegendſt oord, zijne eer, en roem vergrooten.

Athene, half geboeid, rukt wel de kluiſters los,
Maar zwicht al worſtelend; de ſtoute Egyptenaaren

Zien zich, vergeeffch geknield voor hun gewijden Os,
Verwonnen door de magt van Megabyzus ſchaaren.

Die krijgsheld staaft alom het Perfaansch gezag,
En doet in de oorlogsvlam zijns Konings grootheid schitteren.

Zo klom de Monarchij in roem van dag tot dag;
En kon toen reeds de ziel des fieren Grieks verbitteren.

De Blijfschap woonde aan 't Hof: de jonge Rijks-vorstin
Deedt haaren Echtgenoot in zuivren wellust deelen,

Zij mogt cerlang een pand van zaalge huwlijksmin,
Den jongen Xerxes, aan haar' teedren boezem streelen.

Het blij geboortefeest des Kroonprins werd gevierd
Met koninglijken pracht, en dankbre lofgezangen,

Het kleine rustbed, rijk met glinstrend goud versierd,
Met bloeiend Mirthenloof en zagt gebloemt omhangen.

Zo rolde jaar op jaar in 't zoetst genoegen voort.
De Zon zag vijfmaal reeds den loopkring onzer aarde

Voltooid, toen Sufa's rust en blijfschap werd gestoord,
Toen vuige Trotschheid Wraak en heete Bloeddorft baarde.

Hier ziet de teedre ziel, op 't ijslijkt moordtafreel,
De waardigheid van mensch tot 't peil eens duivels daalen.

Een helse Raazernij moog' met haar vloekpenfeel,
In bloed en gal gedoopt, die snoodde gruwlen maalen,

Maar onze zangster schrikt op 't ijfelijk gezigt.
Neen! lieve Dichtkunst, schuw die zwarte schaduwtrekken . .

Dan agter de onweêrswolk schuilt het bekoorlijkst licht;
Welaan! het staarend oog zal 't daagend heil ontdekken.

Vorst

Vorst Artaxerxes moest door de onverzochbre Dood
 Zijn' trouwen Ochus in het zwijgend graf zien daalen,
 Dien waaren vriend, die, toen hij stervend de oogen sloot,
 Nog't schoon derblanke deugd in'sKonings oog deedt straalē.
 Dit sterflot trof den Vorst, zijn teêrgevoelig hart.
 Bleef om zijn' boezemvriend, zijn' dierbren Ochus, treuren.
 Dan Vleizucht had ecr lang hem in een' strik verward,
 Dien eens 't getergde Recht der Godheid los zal scheuren.
 Prins Haman, opgewiegd in Agags trotsch geslacht,
 Geschikt, om eens de wet aan Amalek te geeven,
 Maar overwonnen door der Perſiaanen magt,
 En Land en Hof ontvoerd in't opgaan van zijn leeven,
 Bewoonde Sufa's burgt, maar listig, trotsch en snood,
 Zo laag en slaaffch van ziel, als hoog en vrij gebooren,
 Wordt die verwonneling des Konings gunstgenoot,
 En kon zijne eedle ziel door valschen schijn bekooren.
 Hij klom van trap tot trap ten top der schitterende eer.
 „'k Zal” zegt de Rijks-monarch, „'k zal Hamans rang verhoog-
 „Al't volk kniele als voor mij, ook voor mijn' gunstling
 „Zijn deugd en wijsheid houdt mijne aandacht opgetoogen.
 „Hij is de steun van't Rijk, mijn raad, mijn hulp, mijn vriend.
 „'k Zal hem 't gemis van kroon en scepter doen vergeeten.
 „Zijn zorg voor mijn belang heeft al mijn gunst verdiend;
 „Hij zij, als Vorst, naast mij, aan 't staatsbestaur gezeten.

Nu kende de Eigenwaan des trotschaarts perk noch paat;
Hij zag door d' onderdaan zich als een Godheid eeren.

Hij kon, door veinzerij en valsche tovertaal,
En wet en heilig recht tot zijn belang verkeeren.

De Koning, op 't bestuur van Haman nu geruft,
Smaakt al 't bekoorlijk zoet der lagchende vermaaken.

Door vleijsers staêg omringd, door Weelde in slaap gezuft,
Doet hem noch 's dwinglands trotsch, noch 's burgers klagt
ontwaaken.)

Zijn geeft, van staatszorg vrij, scheen nu volmaakt verheugd,
Daar hij, elk oogenblik, zijn' blijden heilstaat roemde,

In 't bijzijn van zijn Gaê, zijn trooft, zijn leevensvreugd,
Die hij zijne Esther, zijn geliefdste schoone noemde.

Maar, dierbre Koningin! de blijfchap, die uw hart
Verrukt, verwisselt dra met angst en grievend lijden.

Uw zagte vreugd verkeert eerlang in boezems mart;
Reeds ziet zich uw geslacht door haat en wraak bestrijden.

De Godsvriend Mordechai, aan zuivre deugd gewijd,
Blijft aan zijn' pligt getrouw, niets doet zijn' ijver wijken,

Hij spaart, tot nut en dienst zijns Konings, zorg noch vlijt,
En laat al 't hofgezin zijn vriendlijke inborst blijken.

Dan, daar hij de eer zijns Gods voor tijdelijk voordeel stelt,
Zal hij voor Haman nooit met Godlijk' eerbied knielen.

Schoon hem de weigering een reeks van rampen speelt,
Niets dwingt den fieren moed van deugdgezinde zielen.

Treedt

Treedt de Amaleksche Prins, verzeld door eenen floet
Van Vorsten, na 't Paleis, hij ziet elk neêrgeboogen,

Als voor een' God, maar wordt door Mordechai gegroet,
Slechts als een mensch. Dit straalt welras in vleizuchts oogen.

Elk spreekt, naar zijne wijs en aart, van dit gedrag.
Zijn vrienden zoeken zelfs vergeeffch de juiste reden.

„Een deel wijt dit aan trotsch of zucht na 't hoog gezag,
Waarin thans Haman blinkt, door ieder aanbeden.

Men vraagt en vergt, jaa! dringt hem telkens de oorzaak af.
De grijzaart zoekt zich vaak 't naauwlettend oog te onttrekken.

Schoon Haman noch geene acht op zijne weigring gaf,
Men wil het diep geheim dier handelwijs ontdekken.

„Hoe?” vraagt men „knielt gij niet voor Hamans groot-
„Het is aan ons, aan u, op 't allerstrengst geboden,

„Of geldt het hoog bevel van uw' Monarch niet meêr?
„Hoort” zegt de Godsvriend „'k sproot uit het geslacht der
(heid neêr?
(Jooden,

„Dat talrijk volk, alom door 't Perfisch Rijk verspreid,
„Knielt voor den hoogen God, die waakt voor zijn belangen.

„'t Heeft nimmer aan den Vorst zijn hulde en trouw ontzeid,
„Maar 't doet geen' Engel zelfs ooit Godlijke eer ontvangen.

„Geen wreede zielendwang woont in dit Rijks-gebied.
„De Koning liet ons nooit tot vreemden eerdienst dwingen,

„Men vergt ons 't knielen voor uw grootste Goden niet,
„Waarom dan eischt men dit voor zwakke stervelingen?”

Die taal wekt aandacht, schimp, bewondering en haat.
 „Hoe! Mordechai een Jood, neen! eedle Perſiaanen!”
 Roept ſnoode Charchas, „neen! nooit dulden wij die ^{(ſinaad,}
 „Die hoogmoed hoont den Vorſt en ons, zijne onderdaanen.
 „Welaan! dit zij door mij aan Haman ſtraks gemeld,
 „Zien we of die ſtouthed, die in 't hart der ſlaaffche Jooden,
 „In ſchijn van Godsvrucht, ſchuilt, bij 's Konings gunſtling ^{(geldt.}
 „Zijn wraak, zijn gramſchap ſtraffe en dwing' die trotſche ^{(ſnooden.”}
 Ontdekt een Adelaar, die in het ruim der lucht
 De koele wolken klieft, met forſchgepende wicken,
 Een weereeloze prooi, dan ſtaakt hij ſtraks zijn vlucht.
 Hij daalt, valt neêr, en rooft het angſtigvluchtend kieken;
 Zo wordt in Hamans ziel, daar hij 't gedrag verneemt
 Van Mordechai, de zucht tot 's Mans verderf gebooren:
 Niets voelt hij, 't geen na deugd of teedre zagtheid zweemt,
 De wraak weet zelfs de ſtem der menſchlijkheid te ſmooren.
 't Naauwlettend oog ziet zich geſtaêg op nieuw getergd.
 Hij ziet zich elken dag door deezen hoon verbittern,
 En, ſchoon hij noch den wrok in 't woelend hart verbergt,
 Doet hij in 't dreigend oog de woede en gramſchap ſchittern.
 Zijn ruſt, zijn blijſchap kwijnt, daar wreecvle ^{(knaagt.} ſpijt hem
 Geen ſtraf ſchijnt zwaar genoeg, om zijn verdriet te wreeken.
 Zijn vriend Ulas, wien hij zijn hartgeheimen klaagt,
 Hoort vaak den Prins, deez taal, de taal der wanhoop ſpreken:
 „Mocht

- „ Moet ik, een Vorsten - telg, een vrije en eedle ziel,
 „ Moet ik dien schampren hoon van eenen Jood verduuren?
     (verniel',
 „ Dat de aarde eer spijte, en 't vuur mijn' grootfchen burgt
 „ Eer fmoore ik - zelf in 't puin der neêrgeplofte muuren!
 „ Wat baat mijn grootheid mij? daar Jacobs fnood geflacht,
 „ Op 's Vaders godloos fpoor, nog Ezau's krooft blijft tergen.
 „ Ô Joôn! zo diep verneêrd, door elk gehaat, veracht,
 „ Beeft voor mijn woede, of vlucht na Sions tempelbergen.
 „ Neen! blijft en meft dit Rijk, ô flaaven! met uw bloed.
 „ Gij zult mijn offer zijn; ik zal uw trotschheid ftraffen,
 „ Terwijl de Koning zich met weelde en welluft voedt,
 „ Zal ik mij in zijn' naam geftrengte wraak verfchaffen.
 „ Kom, Ulas! die met mij uit Agas telgen fproot,
     (aadren,
 „ Kom, 't zelfde Vorftlijk bloed ftroomt door uw zwellende
 „ Welaan! verdelgen wij den langgehaaten Jood.
 „ Kom, wrecken wij ons - zelf, ons Volk en onze Vaadren.”

Nu denkt Kwaadaartigheid de fnoodfte liften uit,
 Om zich in 't fchuldloos bloed van Israël te baaden.

De Hel ftaat zelf ontroerd op 't ijslijk moordbefluit,
 En de Englen fluiten 't oog voor 's menfchen gruweldaaden.

De Vorft, door Haman reeds van 't rechte fpoor geleid,
 Elk oogenblik, geboeid aan blijfchaps zagte fnoeren,

Hoort thans den veinsaart, die zo valsch als listig vleit,
 Deeze opgefmutte reên, in fchijn van waarheid, voeren:

- „ Geduchte Rijks - monarch! die voor uw' glorie - thron
 „ Een rij van Koningen met volk bij volk ziet buigen.
 „ Dit kan Egypte, jaa! dit kan mijns Vaders kroon,
 „ Aan uwe zegekoets gehegt, nog heden tuigen.
 „ Bloeide ooit een Monarchij, als de uwe, in heerlijkheid?
 „ 'k Hoor, door elk onderzaat, uw daën, uw naam vergooden,
 „ Dan nog één nevel ligt op de eer van 't Rijk verspreid.
 „ De welvaart kwijnt, bewolkt door 't snoed gellacht der
 (Jooden.
 „ Die bende, die voorheen gantsch Kanan heeft beroerd,
 „ Maar eindlijk zwichtte voor Assyrie's ijzren keten;
 „ Toen zij na Babel werd in slavernij gevoerd,
 „ Dat volk kan nog de zucht tot oproer niet vergeeten.
 „ 't Eert God noch Overheid, 't is twiftzick, loos en wreed,
 „ Hun wetten strijden juist met d' aart der Perfaanen.
 „ 't Veracht en deugd en pligt; 't spot met verbond en eed;
 „ 't Leeft elk ten vloek; het tergt uw vreedzaame onderdaanen;
 „ Elk hunner heeft reeds lang de straf des doods verdiend.
 „ Ô Vorft! het heil des Rijks eifcht, dat men hen verdelge.
 „ God, die de Zon bewoont, wordt nooit uw God, uw vriend,
 „ 't Zij de aarde 't heilloos bloed dier boozen greetig zwelge.
 „ Ik, die mijn leeven, eer en rijkdom heb verpand
 „ Aan u en 's Rijks belang, ik zal 't gemis vergooden
 „ Der fchatting, die dit volk betaalt aan 't Vaderland,
 (hoeden.
 „ 'k Hoop dus mijn' Vorft en 't Rijk voor ramp en leed te
 „ Zo

„Zo zien de Goôn op ons, die 't recht beminnen, neêr.
 „'k Heb voor uw schatkist reeds de juiste som gewoogen.”
 „Laat af, verheve ziel! neem, neem uw zilver weêr,”
 Dus zegt de Koning „'k Ben, ô Goôn! 'k ben opgetoogen,
 „ô Gadelooze trouw! Zo vrij van eigenbaat,
 „Aan 's Lands belang verknocht, mijn vriend! het volk der ^{(Jooden}
 „Is in uw magt gesteld. Doe, wen 't u lust, den Raad
 „Naar onze wijs, op last van hunnen Koning, nooden.
 „Schik alles naar uw' wil, ô steun van mijn geluk!
 „Doe 't doodlijk vonnis straks aan elken Landvoogd brengen, ^{(druk}
 „Schrijf in mijn' naam 't bevel, neem deez' mijn' ring, en ^{(gen.”}
 „Mijn' zegel op het schrift; doe 't bloed der Jooden plen-
 Nu zegeviert Geweld en List op blanke Deugd.
 Prins Haman hijgt nu reeds om 't Godsgeflacht te moorden.
 Hij dorst na 't schuldloos bloed van ouderdom en jeugd,
 Vloekt de eerste stralen, die in vriendlijke oogen gloorden.
 Treur, zuchtend Isrel! treur, het dwaalziek Bijgeloof
 Spilt zelfs tot uw bederf, haar valsche kunstnaarijen.
 Ontzinde Haman wil, voor schreijende onschuld doof,
 Zich in uw foltering en stervend' angst verblijven.
 De Starren - wigchelaars voorspellen hem, door 't lot,
 Een' dag, voor 't Joodendom, zo zwart, zo naar, zo duister
 Als de akeligste nacht; een' dag, dien Israels God
 Eens zal doen dagen, met een' glans van heil en luister.

ó Onverzoenbre haat! die nog haar weërgaë zoekt,
 Hoe onvermoeid zijt gij, om 't tijdsnip op te spoorcn,
 Waarin uw God al 't heil van Jacobs krooft vervloekt,
 Wen gij Natuur in bloed en traanen wilt versmooren.

Dan Gods Voorzienigheid stuurt ook dit heilloos lot.

ó Dwaas! een wislend jaar moet haast zijn' kring voltooijen,

Eer 't doodlijk tijdsnip naakt, hoe ziet ge uw list bespot.
 Jehovah zal 't ontwerp als stuuwend kaf verstrooijen.

De helse Wreedheid schrijft nu 't ijslijk moordbevel,
 Door Bloeddorst met de hand der bleeke Dood getkend,
 Daar Hebzucht reeds den buit van 't stervend Israël,
 Uit rookend bloed geschraapt, der beulen loon, berekent.

De Boden snellen voort door 't uitgebreide Rijk.

Verwarring, Wanhoop, Angst verzellen hunne schreden.

In Sufa vliegt de Rouw en Smart, van wijk tot wijk,
 Daar Vrees en Schrik de plaats van Kalmte en Rust bekleeden.

Het gillend moordgeschrei, de naarste jammerklagt
 Rolt door het golvend zwerk; de ontroerde Stad bewondert

'tGedrag van haaren Vorst, daar helse Wraakzucht lagcht,
 En 't doodlijk vonnis in der Jooden ooren dondert.

De jonge Gade omhelst haar' dierbren Echtgenoot:

De kusch der liefde sterft nog op haar roozenlippen;

Door hijgend' angst beklemd, doet reeds de koude Dood
 In 's liefstings knellend' arm haar teedre ziel ontglippen.

De blijde moeder, door haar huplend krooft omringd,
 Ziet liefde en zagte vreugd in glinstrende oogjes speelen,
 Terwijl zij, moê gekufcht, haar wichtje in sluimring zingt,
 Daar poesle handjes nog haar' blanken boezem streelen.

Dan, op het onverwachtst, wordt al haar heil verstoord
 Door 't ijslijk moord - bevel, het bloed stolt haar in de aadren.

„Is 't mogelijk, giltze, nog dit jaar, mijn krooft vermoord. .

„ô! Zie mijn doodlijke angst, mijn God! ô God der Vaadren!

„Mijn bloed zij u genoeg, vermaak u in mijn snart,

„ô Monst'ers! God! bescherm mijn dierbre lievelingen.

„Dit bloozend Engeltje, de vreugd van 't Moederhart,

„Zal woefte wreedaarts door onnoozle lagchjes dwingen.

„Neen, lieve wichtjes! neen, nooit grieft het moord-
 (geweer

„Uw jonge hartjes, neen! wie kan uw schreijen hooren,

„Uw bange traantjes zien? dit vleijend kind, zoo teêr,
 (smooren.”

„Zal nooit, door 't bloed gestikt, in 't schuldloos rustbed

Ginds viert een minnend paar het feest der zuivre Trouw,

Maar 't doodlijk nieuws verscheurt de zagte bruilofts-roozen,

De ontroerde brui'gom zucht, beklemd door smart en rouw,

De bruid, op wier gelaat en liefde en blijfchap bloezen,

Besterft door angst en schrik: Het vrolijk huwlijksfeest

Verkeert, door leed bewolkt, in de aakligste oogenblikken.

De bruid omhelst haar' vriend, zij hijgt, daar beider geeft

Ontboeid, al huwend, zweeft op 's leevens jongste snikken.

Daar

Daar knielt een grijsaart, nog de toevlucht, steun en troost
 Der kindren, 'k hoor hem God nog om ontferming smeeken
 Voor 't huisgezin, terwijl het tederlievend krooft
 Door jammren en geweën zijn' wanklen moed verbreeken.

Zie, hoe Boetvaardigheid vol rouw de kleedren scheurt,
 Zij schreit den Hemel aan om gunstrijk medelijden.

De stille Godsvrucht bidt, en vast, en zucht, en treurt,
 Opdat Gods sterke hand haar kindren moog bevrijden.

't Geschrei van Isrel klimt tot voor Gods heilgen thron,
 Daar Menschenliefde, omstuwd met heldre fonkerstraalen

Van 't eeuwig Godlijk licht, pleit voor 't behoud der Joën.
 Jaa! mijn verbeelding mag door Edens beemden dwaalen.

Eene eeuwige echo galmt hier Gods beloften na,
 En de eed aan Abraham klinkt door de lust-waranden,

Alom weërgalmt de toon van 't blij halleluja.
 Ik zie held Israël in dankbre vreugd ontbranden.

Genade dooft het vuur van Gods Rechtvaardigheid
 In 't eeuwig stroomkristal der heil-geheimenissen,

Terwijl de leevensboom zijn vreedzaam lommer spreidt,
 En Davids Psalmen nooit den zaalgen danktoon missen.

Jaa! 'k hoor den Seraph, die door Hemel-wellust gloeit,
 „Staak,” juicht hij, „Israels krooft! staak, staak uw hooploos
 „De roos uit Sion, die aan Perse's Rijkskroon bloeit,
 „Weert 's afgronds zwaveldamp door zagte hemelgeuren.”

Waar-

Waarheen? verrukte geest! daai uit het hoog gewest,
Bewonder 't wijs bestuur der Godheid hier beneden.

De Rouw, 't Gejammer groeit in Sufa's bange vest:
Jaa! Liefde en Vriendfchap wordt door angften afgefneeden.

Zo was nu de eerste dag, die dag van ramp en smart,
Toen 't vonnis was verspreid, in de avondkim gezonken.

De nacht boodt vruchtloos rust aan 't matgepijnigd hart.
De zoete slaap lag in een' traanenvloed verdronken.

De donkre Hemel - zelf was met geen star gehuld;
Natuur treurt, maar 't gejuich, de zang der hoofsche reijer
Verdooft dien kreet, geen rouw wordt om 't paleis geduld.
ô Artaxerxes! hoor uw schuldlooze offers schreijen.

Schoon ge aan hun leed niet denkt, een heimelijke schrik,
Een koude huivring moet uw vrolijk hart ontroeren.

Uw boezem wordt beklemd, gewis, elk oogenblik,
Besterft uw hand, wen gij den scepterftaf wilt voeren.

Beminlijke Esther, die geen dreigend onheil ducht,
Ziet blij deez' dag, die al haar vreugd verpest, verdwijnen.

Zij kufcht haar slaapend kind, smeekt met een' teedren zucht
God om een wiegewacht van vlugge Seraphijnen.

De lieve Rijks - vorstin vleit zich vernoegd ter rust;
De Slaap zweeft om haar koets op zachte fluimervlerken.

Dan eer de Zon den daauw van beemd en bloempjes kufcht,
Deedt haar een wondre Droom een' Godlijk' invloed merken.

Z.

Ze ontwaakt, haar schoon gelaat is met een sombre wolk
Van grievende Angst en Smart, en bleeke Schrik omtogen.

Haar boezem zucht, zij treurt om 't lot van Sions volk,
Aan haar gemaald; een traan zwelt in haar kwijnende oogen.

Numa, de leidsvrouw van haar hulpelooze jeugd,
Die haar met teedre zorg en moederliefde voedde,

Die trouwe Numa, die haar, op het spoor der deugd,
En eedle Godsvrucht vaak voor struikelen behoedde,

Die teedre voedster, door de Rijks-vorstin geliefd,
Woonde aan het Vorstelijk Hof bij EsthersStaats-jongvrouwen,

En wierd de Koningin door eenig leed gegriefd,
Zij durft het diepst geheim nog aan haar zorg vertrouwen.

De braave Numa, die vol liefde en ijver blaakt
Voor haare voedsterling, hoort naauwlijks, vol ontroering,

Hoe zij, het dons ontvlucht, reeds na haar bijzijn haakt,
Of zij omhelst haar straks in teedre ziels-vervoering:

„Gij treurt” dus spreekt ze, „wat, mijn dierbre Koningin!
„Wat doet u dus in smart en grievend lijden deelen?

„Gij wordt door vreugd omringd, geruft op 's Konings min.
„'k Zie Xerxes bloozend met uw loffe lokken speelen.”

„Ach! zegt ze al snikkend, ach! ik voel mijn teder hart
„Verscheuren, Numa! 'k had noch naauwlijks 't oog geflooten,

„Of 'k zag heel 't Perzisch Rijk door angst op angst benard,
„Ik zag al 't Joodendom den dolk door 't hart gestooten,

Mij

Mij dunkt, 'k hoor nog 't gegil, den naarsten jammerklagt.
'k Zag 't ftervend kind, in 't bloed der teedre Moeder fmooren.

„Mijn God! 'k zag Mordechai rampzalig omgebracht:

„Hij deedt al ftervend mij zijn flaauwe smeekftem hooren.

„Kom, lieve Adaffa! kom, dus fprak zijn bleeke mond,
(pen.

„Eefcherim me; uw zagte hand kan 't gudzend bloed nog ftel-
(op wond.

„'k Vloog, 'k hield hem in mijn' arm, doorgriefd met wond

„'k Spilde al mijn kragten, om mijn' veegen vriend te helpèn.

„ô Numa! 'k beef nog. Jaa! een doodlijk-koude fchrik

„Maakt ftæg den fombren droom in al zijne aakligheden

„Voor mijnen'geeft." Zij zwijgt, en ziet op 't oogenblik

De jonge Sippora in haare ruftzaal treden.

„Verschoon mij" is haar taal „dat ik zo onverwacht

„U nader; 'k moeft u 't leed van Mordechai doen hooren.

„Zijn lijden wordt miffchien door uwe zorg verzagt.

„Zijn zuivre deugd toch kan het ftugfte hart bekooren.

„Hij is het Hof ontvlucht. Ei! Bied hem trooft en raad.

„Gij weet, geen treurge mag de blijde Hofpoort naadren.

„Hij ftort zijn' jammerklagt, gekleed in rouwgewaad..."

Nu fchijnt het bloed gefold in Eftthers kronklende aadren.

Zij valt, bezwijnd door fchrik, op Numa's boezem neêr.

De teedre voedfter ziet geftaêg haar fmart vergrooten.

„Ach!" giltze „'k zie, den fchrik des naaren nachts keert
(weêr.

„Mijn God! ik beef voor 't lot van mijn Geloofsgenooten.

D

„Ach!

„Ach! Artaxerxes! Ach! mijn teêrgeliefde Vorst!

„Is 't mogelijk, kunt gij 't heil van Mordechai weêrstreeven?
(borst.

„Neen! neen! geen wreedheid woonde ooit in uw' teedren

„Maar, ach! de trotschheid van Prins Haman doet mij beeven.

„Die wreedtaart is voorlang tot woefte wraak gewekt,

„Wijl hem mijn braave vriend steeds Godlijke eer bleef
(weigren.

„Ach! zo zijn list 't geslacht van Mordechai ontdekt,

„Hoe zal dan de oude wrok ten top van woede steigen.

„ô Mordechai! mijn vriend! mijn raad! mijn toevlucht! keer,

„Keer aan het Hof, de Vorst wordt door uw Iced bewoogen.

„Vertrouw me uw hartsgeheim, uw smarten, als weleer.

„Kom, laat mijn hand nog eens uw zilte traanen droogen.”

De trouwe voedster, die haar grievend lijden ziet,

Wil in 't ontroerd gemoed de lieve rust weêr kweeken.

„Wij kennen de oorzaak niet van Mordechai's verdriet;”

Dus spreekt ze „Kom, Vorstin! hoor eerst den Grijsaart sprec-
(ken.

„Nooit mist zijn blanke deugd, zijne eedle trouw haar' loon.

„Doe, doe hem uit uw' naam een prachtig cierkleed brengen,

„Zo zock' hij schuilplaats voor uw's Konings gloriethroon,

„Daar gij zijn zaak bepleit. Staak toch het traanen plengen.”

Nu doet zij 't Hofgewaad den cedlen Grijsaart biên.

Zij hoopt, hij zal 't geschenk van haare hand niet weigren.

Dan, ach! hij blijft, vol rouw, het juichend Hof ontvliên.

Dit, dit doet Esthers angst ten hoogsten toppunt steigen.

Hoe

Hoe wordt haar hijgend hart door knellend leed beftreên.
Zij kan de reden niet van 't vreemd gedrag ontdekken.

De wreede onzekerheid maalt duizend aakligheên,
En doet haar ziel ter prooi aan 't grievendft lijdenftrekken.

Intuffchen waakt de zorg der Eeuwge Majesteit
Voor 't fchreijend Israël, en hoort hun bange zuchten :

Jaa! 't medelijdend oog van Gods Voorzienigheid
Telt zelfs hun traanen, wen ze al smeekend tot hem vluchten.

Godvruchte Mordechai had naauwlijks 't moordbefluit
Verftaan, of voelde 't hart door grievend' angft verfcheuren;

Geen wraak beroert zijn ziel, hij barft al weenende uit:
„Helaas! mijn fchuldloos volk, ik blijf uw lot betreuren.

„Ik-zelf ben de oorzaak van den wreeden menfchenhaat,
„Die thans den moorddolk door uw kloppend hart zal dringen.

„ô God! mijn heil! mijn rots! der Vaadrentoeverlaat!
„Uw magt betoom' 't geweld van brooze ftervelingen.

„Uw aldoordringend oog doorgrondt mijn reine ziel.
„Gij zaagt mij vruchtloos tot den fchandlijkft' eerbied vergen.

„Gij weet, waarom ik niet voor Haman nederkniel.
„Geen laage hoogmoed dwingt mij dus zijn wraak te tergen.

„Neen! Sions Heil - vorft! neen! kon 't met uw wet beftaan,
„'k Zou tot behoud mijns volks mij - zelv' in 't ftof vernedeên,

„Maar uw gebod, uw woord, het rigtfoer mijner daên,
„Verbiedt mij, hoe het gaa, een' menfch als Godheid te ceren.

„ô Haman! wordt uw wraak geblufcht door menfchenbloed,
 „ Zie hier uw offer. Kom! waant ge u door mij beleedigd:
 „ Welaa! dat vrij uw haat op mij al moordend woed'.
 „ Uw wraak zij door mijn' dood, mijn fchuldloos bloed, bevre- (digd.
 „ Doorgrief deez' ouden borft, eer dat uw wreede hand,
 „ Repurperd met mijn bloed, mij fmart op fmart doe lijden.
 „ Verfcheur mijn lillend hart, dat helfche wraakzucht bant,
 „ En hijgende u nog smeekt, om Isrel te bevrijden.
 „ Mijn fchuldloos volk! hoe treft, hoe treft me uw aaklig lot.
 „ Jaa! ftervend zal dit hart vóór u het laafte kloppen.
 „ Beminlijke Elther! ach! welk denkbeeld? groote God!
 „ Ze is een Joodin. Hoe zal haar hart den angst verkroppen,
 „ Die om Gods dierbaar volk in haaren boezem woedt.
 „ Jaa! Haman heeft voor haar ook reeds den dolk gegreepen.
 „ Ach! 's Konings min verzinkt in Isrels traanenvloed.
 „ 'k Zie haar verbleekt, vermoord, uit 's Vorften thronzaal (fleepen.
 Nu boeit de fmart zijn tong, hij voelt zijn teedre ziel
 Door droefheid overftelpt, nog bleef hij trooftloos zuchten,
 Tot hij, van 't fchreijen moede, in eene flumring viel,
 Die voor een poos zijn' rouwen bange zorg doet vluchten.
 ô Lieve flap! die zagt op vaale wieken zweeft,
 De kragt der ziel-verfrifcht, en met fluwceelen handen
 De fchreiende oogen fluit, daar welvaards bloei herleeft,
 En 't smeulend leevensvuur met nieuwen gloedmag branden.
 De

De Slaap, die liefing van de stille sombre Nacht,
 De loome Slaap, gekleed in 't zwart, en staatig donker,
 Eeglinsterd door den bleek-aandoenlijken pracht
 Der wisselende Maan, en 't gouden Star-geflonker,
 De Slaap, die troosteres van 't afgefolterd hart,
 Hieldt Mordechai geboeid, daar hem zijn God bewaakte,
 Terwijl zijn vrije geeft, nu door geen stof benard,
 Uit de ceuwge Heilfontein, den zocften Wellust smaakte.
 Het Alvermogen werkt op zijn verbeeldingskragt.
 't Geheugen maalde weêr de reeds verflaauwde trekken,
 Eer jeugdige Esther nog ten Rijksthroon werd gebragt.
 Toen kon een wondre droom zijn denkende aandacht wekken;
 Toen zag hij de aarde ontroerd, geschokt, verbaasd, ver-
 (schrikt,
 En hoorde in 't vaale zwerk den schorren donder klatren,
 Twee draaken strijden, 't volk van God ter dood geschikt,
 Dan aithunn' traanenvloed ontsprong eenstroom vanwaatren,
 Die zagties vloeiden langs een' rijkbebloemden boord.
 De zon rees bloozende uit een' berg van zwarte wolken.
 Thans werd zijn oog op nieuw door deezen glans bekoord,
 Die zelfde stroom spelt heil aan wreedverdrukte volken,
 Daar 't vloeiende kristal zijn staarende oogen streelt,
 En wraak, en smart, en rouw in d' afgrond nederduiken,
 Terwijl de voorspoed met de blanke golfjes speelt,
 En roozen van geluk aan de oevers blij ontluiken.

Een vlugge Seraph daalt uit 's Hemels heiloord neer.
 „Die froom” dus juicht hij „dien gij om den throon ziet
 „Is Esther, die haar volk beschermt: haar deugd ter eer,
 „Zal haar al de Englen-rei met eeuwge lauwrn cieren.”

De braave Grijsaart, die, verfrisch, getrooft ontwaakt,
 Voelt in zijn' boezem weêr de stille hoop herleeven,

Daar zijn verheve ziel door zuivre Godsmin blaakt,
 Wil hij zijn volk den troost uit Gods beloften geeven.

Hij noodigt hun bijeen, verzagt hunn' bittren rouw.
 Hij doet hun 't Godlijk woord, het heilig Wetboek, brengen,

Daar leest hij, hoe God-zelf zijn liefde, hulp en trouw
 Beloofd, zo vaak ze in angst boetvaardig traanen plengen.

Dan sambre Treurigheid zweeft klaagend om door 't Hof
 Der dierbre Rijks-vorstin; niets kon haar leed verzagten.

Haar speelend kind, haar stoet, 't geeft alles treurens stof,
 Zelfs 't stille bidvertrek weêrgalmt door jammerklagen.

Getrouwe Numa, die in al haar lijden deelt,
 Smeekt haar, om Mordechai de reden af te vergen,

Waarom de vreugd niet meêr zijn' teedren boezem streelt,
 Waarom hij treurig zich blijft voor al 't Hof verbergen.

De schandre Hatach, aan de Koningin gewijd,
 Vliegt op haar' last, en vraagt den Grijsaart na de reden

Van zijn verdriet: Hij meldt, hoe Esther klaagt en lijdt,
 En smeekt hem om 't paleis weêr vrolijk in te treden.

De braave Godsman, die alóm Gods liefde leeft,
Ziet ook in Esthers smart zijne eeuwge wijsheid blijken.

Geen doodlijk vonnis maakt zijne eedle ziel bevreesd;
Geen angst doet meêr zijnhart voor't knellend leed bezwijken.

„Gaa” zegt hij „Hatach! gaa; meld aan de Rijks-vorstin,
„Hoe wreede Haman thans ons sterfot heeft bellooten.

„Neen! 'k treê de Hofpoort niet, getreeld door blijfchap in,
„Ik treur in diepen rouw met mijn Geloofsgenooten.

„Zeg aan mijne Esther, hoe een onverzoenbre haat
„Met wreedten moordluft woedt op weerelooze Jooden.

„Meld haar, hoe Hamans Trotsch zijn helse (raadt,
„En voor ons sterven zelfs zijn' schat heeft aangeboden,

„Ziedaar is 't afschrift van 't afgrijslijk moordbevel.
„Zeg aan uw Koningin, hoe slechts na weinig maanden

„Haar bloed zal stroomen, met al 't stervend Israël,
„Ten zij haar liefde en zorg een' weg tot uitkomst baanden.

„Zij melde aan haaren Vorst, uit welk geslacht zij sproot.
„Zij smeeck' voor haar, voor ons, om vriendlijk mededoogen.

„Ligt straalt de wreedheid dan van 's Konings gunstgenoot,
„En Isrels onschuld hem om dit bericht in de oogen.”

Op deeze maar misvormt de schrik het schoon gelaat.
Van Esther, daar geen zucht haar' boezem kan verligten,

En zij 't verwilderd oog ontroerd ten Hémel slaat.
Nu schijnt haar teedre ziel voor zoveel rouws te zwichten.

Geen vonk van blijde hoop gloeit in 't beklemd gemoed.
Vergeeffch wil Numa haar verdriet, haar leed verzagten.

De smart bewolkt de vreugd der vlugge Juffrenfloet,
In 't eind' barft Eſther uit in deeze jammerklagten:

- „Is 't mogelijk, groote God! kan 't met uw gunſt beſtaan,
„Dat Jacobs hulplooſ krooft door't woef geweld zal ſneeven.
„Mijn telgje! ik voel voor u dit angſtig hart nog ſlaan,
„'k Zal haaf voor 's Konings oog den jongſten doodſnik gec-
„ô Numa! 'k zie zijn min voor Eſther reeds verkoeld.
„De zon zank dertigmaal, ſins hem mijne oogen zagen.
„ô Wiſt hij, wat mijn ziel om zijn gemis gevoelt?
„En zou ik mij dan ſtout voor zijnen Rijkſthron waagen?
„Neen! dierbre Mordechai! neen! wacht noch hulp, noch
„Van uwe voedſterling. De Godheid is verbolgen.
„Hij - zelf heeft ons gedoemd, vergramd op Sions krooft.
„Zijn wraak zal aan dit Hof mij zelf op 't ſtrengſt vervolgen.
„Neen! 't is niet mogelijk, 'k zou door mijne ſmeekgebeên
„Mijn' Artaxerxes ſlechts tot nieuwe gramſchap vergen.
„Hij haat mij. Zou ik trotsch zijn ſtrengte wet vertreên.
„Neen! 'k blijf onſchuldig, 'k zal zijn grootheid nimmer ter-
„Ik wacht, van trooft beroofd, mijn ſterflot moedig af.
„Mijn dierbaar volk heeft niets van mijne zorg te wachten.
„ô God! Gij rukt mij dan uit 's Konings arm in 't graf,
„ô! Kon uw Vadertrouw ons ijſlijk lot verzagten.”

Een

Een zilte traanenvloed barft uit haar kwijnend oog,
 Haar hijgend hart krijgt lucht, zij blijft Gods Almagt smeeken.
 Reeds ziet Menschlievendheid op 't vriendlijkft van om ^{(hoog,}
 En doet in 't hart de ftem van Rede en Godsdienft fpreken.
 Intuffchen had zich de angst van dag tot dag verfpread,
 Door Sufa's ruime veft. Niets kon meêr 't hart bekooren
 Der droeve Burgerfchaar, die om de wreedheid fchreit,
 Schoon ftille Godsvrucht ftâég haar'inspraak nog deedthooren.
 Bedaarde Mordechai, om 't lijden, dat zijn Nicht,
 Zijn lieve Adaffa trof, tot in de ziel bewoogen,
 Zag nu, door wanhoop, haar van 't fpoor der deugd en pligt
 Geweeken, dan hij kent haar vleijend mededoogen;
 Hij kent de zagte deugd, die in haar' boezem gloeit;
 Hij weet, hoeveel hij kan op haare ziel verwinnen;
 Hij merkt, hoe wreede fmart haar denkvermogen boeit,
 Hoe de angst des doods reeds zweeft door haare ontroerde zin- ^{(nen,}
 Hij zendt den kamerling, die 't weigrend antwoord bragt,
 Terug, met deeze taal: „Vorftin! gij waant u veilig
 „In 's Konings Hof; maar beef, zo gij uw volk veracht,
 „Voor Isrels God, zo goed, zo groot, als vlekloos heilig.
 „Mijn lieve voedfterling! treft u ons noodlot niet?
 „Zou ongevoeligheid uw teder hart verpeften?
 „Nee! fchoon ge uw heil verdrukt, uw vreugd bewolken ^{(ziet,}
 „Laat in uw fiere ziel geen vuige laagheid veften.

- „De Jooden wachten staég verzagting van hun lot
 „Door u; gij zult gewis in 't eind' hun heil bewerken.
 „Welligt steegt gij ten throon, wijl Jacobs Vriend en God,
 „Door uwe zorg, aan ons zijn liefde zal doen merken.
 „Dan, zo ons lijden u geen medelijden vergt,
 „Het Eeuwig Wezen-zelf zal voor onze uitkomst zorgen,
 „Maar beef, daar gij zijn wraak, zijn magt lafhartig tergt,
 „Geen schitterende cerkroon houdt u voor zijn oog verborgen:
 „Maar 'k weet, mijn dierbre! 'k weet, hoe in uw kloppend
 (hart
 „De teedre liefde woont met 't vriendlijkst medelijden.
 „Welaan! steun op Gods hulp, Hij ziet, Hij kent uw smart.
 „Hij zal, dit spelt mijn hoop, Hij zal ons wis bevrijden.”
 De Godsvriend, die getroost der Jooden heil verwacht,
 Geniet weêr kalnte en rust: Hij staakt het moedloos treuren,
 Terwijl hij 't lijden van zijn schreijend volk verzagt,
 Wiens ziel zich nog door rouw en angsten voelt verscheuren

D E R D E B O E K.

D^e treur'ge Rijks - vorstin is angstig, blijft ontrufft,
 Vergeeffch ziet zij de Nacht haar' bruine wicken spreijen,
 Niet op het zagte dons door vreugde in slaap gekuscht.
 Zij zegt „Zou ik me op 't dons van 't hooftche rustbed vleijen?
 „De tijd is mogelijk kort, dien ik nog leeven zal.
 „Ligt zal een ijzren slaap in 't graf mij ecr lang boeijen,
 „Maar, ach! 'k ben nog verlaafd aan de aard', dit nietig al;
 „Ik voel, voor 't heil mijns volks, mijn' bangen boezem gloei-
 „Hoc grieve mij de taal, door Hatach mij gebragt,
 „Van braaven Mordechai. Zou 'k ongevoelig wezen
 „In 't lot van Jacobs krooft: Beef, zo ge uw volk veracht . .
 „Die taal . . Neen! Mordechai! zoudt gij dit van mij vreezen?
 „Gij kent mijn hart te wel . . . neen! hij verdenkt mij niet,
 „Mogt ik hem nog eens zien, maar éénmaal, éénmaal sprec-
 „Hem klemmen aan dit hart, mijn God! hij lijdt verdriet.
 „Die Grijsaart, goede God! hoe kan hem trooft ontbrecken.”

Zij

Zij knielt, dan welk gezicht! een Godheid knielt hier neêr.
Een floet van Engelen blijft om haar' schedel zweeven.

Zij wordt bewaakt, versterkt, vertrooft door d' Opperheer.
„Wil ons in deezen nood” dus roept zij „nooit begeeven.

„ô Vleekloos-heilig God! verhoor mij in uw' thron,
„Een zondig fterveling, tot zoveel kwaads genegen.

„Van haar geboorte af aan verliefd op 't vleijend schoon
„Van 't laage en ondermaansch, daar niets in is gelegen.

„Uw Almagts kracht heeft mij mijn dwaasheid dus doen ^{(zien,}
„Mijn hart hebt Gij verlicht, ik ben door U herbooren.

„Mijn God! mijn eenig Al! indien het kan gefchiên,
„Ach! wil dan mijn gebed, mijn zielsgebed, verhooren.

„Nooit zegepraale op ons het Amalek'sch geflacht.
„Gij kunt hun moordzucht, ja! hun wreed geweld nog keeren.

„Gij hebt zo menigmaal ons drukkend lot verzagt.
„Ach! laat uwe Almagt dan het bloedend flagzwaard weeren.

„Hoe fel geprangd, veracht, gij kunt verloffing biên.
„Gij doofde door uw magt weleer de gloênde vonken,

„In Babels blaakend vuur, daar moeft de Wreedheid zien
„Dat in verdrukte deugd uw Liefde en Almagt blonken.”

't Was, of op haar gebed een Seraphijn verfcheen;
Diezelfde Hemelling, die Loth na Zoar leidde.

Hij trooft, hij sterkt haar' geeft, te lang door rouw beftreên,
Daar hij een' ftraal van hoop op zalige uitkomst fpreidde.

De zagte rust herleeft weêr in haar kwijnend hart,

Zij meldt aan Mordechai, hoe ze op Gods hulp vertrouwd.

„Eilich, dat heel Isrel smeete, en door de wreedste smart

„Beklemd, drie dagen zich van spijs en drank onthoude,
(laafd, ”

„Het hart, door angst verschroeid, wordt nutteloos ge-

Dus zegt zij „neen! niets moet ons thans aan de aarde strijken.

„Heel Sufa! vast voor mij, zijt toch aan niets verflaafd.

„Ik zal, gesterkt door hoop, mij ook tot alles schikken.

„Ligt daalt, op ons gebed, de redding van omhoog.

„MijnMaagden, op wier deugd enGodsvrucht ik kan bouwen,

„Verheffen ook met mij een biddend hart en oog.

„Welaan! dat we op de hulp van Abrams God vertrouwen.

„Jaa! ik doe voor mijn volk al wat de wet gebiedt.

„Zou ik laf hartig zijn? ik kan maar eenmaal sterven.

„Ik vlieg de Dood in d' arm, ik schuw haar moordtuig niet.

„Een andre Rijks-vorstin mag deeze kroon beërven.

„Het schijnschoon deezer aard' heb ik sins lang yeracht.

„'t Is Lentebloeffem, dien een windje kan vernielen.

„Ik heb aan de ijdelheid geene offers toegebracht,

„Voor d' Afgod deezer aard' zag nooit een oog mij knielen.

„Zo 'k sterf, 't is voor mijn volk. Hoe heilrijk is die stond,

„Wanneer een wreede hand ter strafplaats mij zal sleeten.

„Ik slaak geen' bangen zucht, al wordt dit hart doorwond,

„Ik zeggen zelfs het staal, in 's moorders vuist gekneepen.

Mijn

„Mijn' oog ontschiet geen traan; ik acht dit leeven niet.
 „Ik word gefolterd, maar wie is van smart ontheven?
 „Al 't ondermaansche is slechts een keten van verdriet,
 „Eén oogeblikje vreugd kan jaaren droefheid geeven.
 „Een prachtig vaartuig is dit aaklig traanendal,
 „Dat dobbert, en een klip, waar duizenden op stranden,
 „Een vroege dood bevrijdt ons vaak van diepen val,
 „Doet, als een Noachs Ark, op Ararat ons landen.
 „Maar zagt, bedaar, mijn geest! Ligt zal medogenheid,
 „Of Artaxerxes min mijn stout bestaan vergeeven.
 „Wie weet, of niet mijn jeugd tot Isrels voordeel pleit,
 „En tegens zijn bevel mij spaaren zal in 't leeven.
 „Maar 't gaat dan hoe het wil, ik ben getroost, bereid.
 „Zo gij mij sterkt, mijn God! dan heb ik niets te vreezen.”
 De zilvren daauw lag nog op telg en blad gespreid.
 Naauw was aan 't bloozend ooft de derde dag gereezen,
 Of Esther's hand verwierp den sombren tooi der Rouw.
 „Weg” zegt zij „met dit kleed, ik zal mij op doen pronken,
 „Hier in dit Joodsche hart woont nog de aloude trouw.
 „Ach! kon ik tot 's volks heil mijn's Konings hart ontvonken.”
 Men tooit haar, als een Bruid, die na het Altaar gaat.
 Haar maagden sprengen haar met Olie, rijk van geuren.
 Zij schein een Engel in een sterfelijk gewaad.
 Het lot der Rijks - vorstin doet Isrel zuchten, treuren.

Haar

Haar kleed was karmozijn, met bloemwerk ingestikt;
Hoe konstig had de naald met zilver dat doorweeven;

Haar golvend hair was met een paerelfnoer doorstrik't;
De breede wenkbraauw had zich boogswijs opgeheeven;

Haar oogen glinfrend zwart zijn door de smart verzagt;
De lagch der onschuld gloort verhemeld op haar wezen;

Schoon zelfs de kwijning toont, daar zijgedwongen lagcht.
„Alleen om Xerxes nog zou ik het sterven vreezen.”

Dus spreekt zij „Numa! zorg, zorg voor die teedre spruit.
„Wil hem, wanneer ik sterf, als mij, ter Moeder strekken.

„Vaarwel, mijn Xerxes! ach! mijn moederhart ontsluit.
„Ô Banden der Natuur! zoudt gij mij rugwaards trekken?”

Vrouw Numa is ontroerd, zij beeft, haar boezem schreit;
„Nooit, nooit, mijn Koningin! zal ik uw' dood beleeven.

„De God der waarheid heeft u beter lot bereid.
„Uw lieve voedsterling, uwe Esther zal niet sneeven;

„Zo riep me een Scraph toe. Ik zag u op een' throon,
„Een juichende Englen-rei scheen om dien throon te waaren.

„Ik zag uw' Xerxes zelfs, gehuld met de eerekroon,
„Die schitterde op den glans van zijn gezalfde hairen.

„Daar zag ik Abraham, in Godsvruchts zegepraal,
„En Vader Jacobs oog door teedre liefde blaaken.

„Hij sprak tot u, zijn taal doorklonk de Hemelzaal,
„Vrees niet, Vorstin! de God des Lichts zal u bewaaken.

„Die

„Die droom, zegt Numa, heeft mijn aarslend hart versterkt.
 „Ik durf, op dit gerucht, een heilrijke uitkomst wachten.
 „Een Godheid heeft in mij dien wondren droom gewerkt,
 „Ons lot zie 'k eerlang door mijn Koningin verzagten.”
 „Deez' droom, Vrouw Numa! is een Goddelijke droom..
 „Maar, neen! 'k durf geen gehoor aan dit verschijnzel geeven.
     (schroom,
 Herneemt nu Esther, zegt... Ik voel noch angst, noch
 „Zorg voor mijn' Xerxes, en bescherm zijn teder leeven.”
 Zo treedt der Jooden roem, vol Godsvrucht en vol moed
 (Nooit zal het Joodendom dat oogenblik vergeeten,
 Elk heeft voor haar bestaan: door angst verstijft elks bloed.)
 In 't voorhof, waar de Vorst ten Rijksthroon is gezeten.
 Zij nadert — goede God! — maar valt in onmagt neêr.
 Nu verwt een doodlijk blaauw haar wangen, mond en lippen,
 Haare oogen sluiten, ach! Adassa leeft niet meêr...
     (glippen.
 Maar neen! — wat vreugd? men hoort een zuchtje haar ont-
 Gelijk een Engel ligt ze in haarer Juffren schoot,
 Die haar met Sippora na 's Konings throon geleiden.
 Zij zuchten: „Groete God! weêrhou den slag der Dood,
 „Spaar haar voor Isreelskrooft, laat haar niet van ons scheiden.”
 Vorst Artaxerxes slaat zijn oog na 't voorportaal,
 Ziet daar de bleeke dood op roezenlippen zweeven;
 Hij vliegt van d' elpen throon. De schrik vervult de zaal.
 Wat trooft kan in dien ramp het Vorstflijk purper geeven?
     „Her-

(ziel.

„Herleeft” zegt hij „mijn Gaê! uw angst doorgriefft mijn

„Uw heil is mijn geluk. ô IJslijke oogenblikken!

„Beminlijke Esther! die mijn oog en hart geviel,

„Wat doet u voor uw'Vriend, voor uw' Beschermmer schrikken.

„Daar is mijn scepter, rijs, ontvang hem uit mijn hand.

„Eifch van mij, wat gij wilt, ik zal u alles geeven.

„De helft mijn's Koningrijks zij zelfs aan u verpand,

„Aan u, mijn Gemaalin, het leeven van mijn leeven.

„Mijn strenge wet heeft u misfchien beangft gemaakt.

„De toegang tot mijn' throon was Esther niet verboden,

„Maar eiken vreemdeling: ô Hemel! zij ontwaakt.

„Gij zijt mijn Echtgenoot” . . . Zij rijft ais uit den dooden. —

Wanneer de middag-zon op 't hevigt blaakt en gloeit,

En 't dorftig aardrijk zengt, dan kwijnt het jeugdig roosje;

't Verwelkt; maar voelt het zich door d' avonddaauw be-
(fprocid,

Dan kufcht het windje weêr 't bevallig-lagchend bloosje;

Zo slaat zij ook het oog op haaren Vorft en Heer,

Een oog, 't geen 't kilfte hart in vriendschap zou doen gloeijen.

Een traanenvloed belet de spraak haar keer op keer,

Die men als paerels van haar wangen af ziet vloeijen.

„Uw luifter en uw pracht heeft, zegt ze, mij ontfeld.

„'k Herdacht het groot verschil van mijn natuurgenooten;

„En hoe 'er menig een in boeijen is gekneld,

„Met u, met ieder Vorft uit eenen bloed gefprooten.

E

„Wat

„Wat zou ik eifchen, Vorft! 'k Ben vrij van flaavernij.

„'k Smaak al het aardfch geluk, waarom zou 'k zuchten flaaken.

„Met Englen-wiekjes dekt de Ruft en Vrede mij.

„Alleen uw liefde, Vorft! kan mij gelukkig maaken.

„Is niet, ô Rijks-monarch! uw min voor mij verkoeld?

„'k Heb dertigmaal de zon in 't flumrig weft zien daalen,

„Sins ik u fpreken mogt: Wat hebt gij toch bedoeld?

„Maar, neen! mijn Echtgenoot! geen fmart zal ik herhaalen.

„Nu 'k aan uw' boezem ruft, is reeds mijn hart verligt.

„Gij mint mij, als voorheen. ô Zaalge Huwlijksbanden!

„Uw kluiſters klemmen niet. 'k Heb u dan valſch betigt,

„Uw liefde ſtelt de helft des Rijks uw Gade in handen:

„Wat vreugd gevoelt mijn ziel, 'k word, als voorheen, be-
(mind.

„Maar... dierbre Rijks-monarch! wilt ge al mijn zorgen flaa-
(ken,

„Vergun mij dan deez beê, kom morgen met uw' vrind,

„Met Haman, op het ſceft, dat ik gereed doe maaken.”

De Koningin gebiedt, dat Hatach, uit haar' naam,

Den Amalekfchen Prins bij haar als gaft zal vraagen.

Hoe ſtreelt dit Hamans hart, hij roept zijn vrienden t'zaam,

En zegt „Wat gunft, ik kan de Rijks-vorftin behaagen.

„Zij noodigt mij alleen, ô zielverrukkende eer!

„Hoe zal elk Hoveling, zelfs Ulas, mij benijden.

„Ik ben het, die eerlang als Koning zelfs regeer,

„'k Zie me, als der Perfen Vorft, reeds op eene eerkoets rij-
(den

„Door

„Door Sufa's wijken: Jaa! 't Heelal valt mij te voet.

„Mijn naam verwekt ontzag, mijn haaters zullen zwichten,

„Mijn krooft, dat nooit ontaart van's Vaders vorftlijk bloed,

„Zal op der Jooden val eerlang zijn glorie ftichten.”

Door trotsche Seres wordt zijne eer alom gemeld;

„De ftam van Agag zal op aard nog zegevieren,

„Schoon overwonnen door het Perfiaanfch geweld,

„Eerlang, dus is haar taal, zult gij dit Rijk beftieren.

„Maar . . . lieve, dierbre Prins! jaa! gij lijdt boezemfmart,

„Laat mij in alles van uw hartgeheimen deelen.

„Ach! Seres! lieve Gaê! ik word' gehoond, gefart,”

Herneemt hij „door een' Jood, zou 'k u mijn fmart verheelen,

„Zijn naam is Mordechai: Hij is 't, die mij veracht.”

„Straf hem, zegt Seres, en bekreun u geen gebeden,

„Een galg, die is vervloekt bij 't Israëlfch geflacht . . .

„Hang daar den trotschaart aan; spot met hun dwaaze zeden.”

De aard' had haar wentling nu om haaren fpil volbragt,

In 't kabblend kristallijn zag men geen ftraalen blinken,

De zwarte duifternis verfcheen met al haar' pracht,

En had den gouden kloot ter ruftkim in doen zinken.

Het laafte lonkje van den blijden lieven dag

Had reeds het ceder-bofch des Libanons ontvangen:

't Was of zelfs heel Natuur in d' arm der flumring lag:

De fpade en ruispijp was aan d' olmenboom gehangen.

't Hulfrend lag zorgeloos in zotten slaap gekuscht.

De Rijks - monarch alleen moest, denkend, rustloos weezen.

Hij zegt: „Wekt Hadar op: Mijn' oog ontwijkt de rust.

„Ik wil, dat hij aan mij het Dagboek voor koom' leezen.

„Jaa! hij herhaal mij voor, wat certijds is gefchied,

„Wat aan mijn' Vader, aan mijn' Voorzaat is weërvaaren,

„Herleez' mij ook nog eens mijn droefheid, mijn verdriet.

„Ik wil mijn' leevensloop naauwkeuriger doorblaëren.

„Ik ben thans slaapeloos, 'k word door geen rust verkwikt.

„Denk ik om Esther, wat deedt haar toch herwaards komen?

„Zij lag in deezen arm, hoe lang bleef zij verschrikt.

„Ligt heeft zij een verraad, mijn hoofd gedreigd, vernomen.

„Ach! dierbaar Echtgenoot! om u ben ik ontruft.

„Zou ik de welvaart op uw schoon gelaat zien treuren?

„Haar flonkrend oog, haar hart is van iets kwaads bewuft.

„'k Moet weeten, wat het zij. Haare angst zou mij verscheuren.”

De Jongling slaat in't boek nog naauwlijks 't vlugziend oog,

Of ziet, hoe Mordechai zijn' Vorst den dood ontrukte.

Hij leeft, hoe Bigthan's list, die Theres hart bewoog,

Door Barnabas ontdekt, op 't onverwachtst mislukte.

„'k Heb nooit dien braaven man beloond, ^{(Vorst,} herneemt de

„Wat gunst heb ik hem voor die edle daad geschonken?

„ô Gods - vriend Mordechai! uw' ongeveinsden borst

„Deedt schandlijke Eigenbaat noch Vleijerij ontvonken.

„De

„De vrijheid van den slaaf den jongen Barnabas,
 „Dit eifcht gij slechts alleen, dit kon alleen u streelen.
 „Ik wift niet, dat uw ziel zo groot, zo edel was.
 „Naaft Esther in dit hart zult gij in alles deelen.
 „Mijn oog ontrolt een traan, herdenk ik zulk een trouw.
 „Hij was mijn redder, 'k acht dien Grijsaart voor mijn' Vader.
 „Zo lang mijn boezem klopt, naakt hem geen leed, geen ^{(rouw.}
 „Hij woone in 't Vorstlijk Hof, strekke elk tot hulp en raader.
 „Op wicken van 't Gerucht word' zijne trouw verspreid.
 „Uw deugd had ik reeds lang, ô Grijsaart! moeten loonen.
 „Den dag van morgen zij zijne eedle daad verbreid,
 „Ik zal in 't openbaar mijn dankbaarheid betoonen.”

De Vorst vraagt reeds verrukt aan Joram na den dag,
 Of hij het schemerlicht des uchtends niet ziet daagen,
 En, of hij niemand aan de poort des Voorhofs zag,
 Die, voor zijn' thron geknieid, zijn' bijstand had te vragen.

De man, die afgunst voedt, heeft nergens rust of duur.
 Een knaagend ongeduld blijft om hem heenen zweeven,
 Verpest het ingewand, zijn hart spuwt brandend vuur.
 Zijn oog schiet blikzems uit, en de afgunst doet hem beeven.

De Leeuwrik had zijn' zang den morgen pas gewijd,
 De haag weërkaatste nog haar diamanten droppen,
 En met een zilver kleed was 't aardrijk overspreid,
 De daauw vercierde nog de groene heuveltoppen.

Toen Haman reeds voor 't Hof van Artaxerxes stondt.
Den dood van Mordechai moest hij deez' dag verwerven,

Hij ziet reeds in zijn' waanden grijsaart wreedgewond,
En aan 't vervloekte hout een' dood vol jammer sterven.

„Dit, zegt hij in zich - selv', is dan diens trotschaarts loon.
„Een vrijebooren Pers zie 'k voor mij nederknielen,
„Dit weigert mij een slaaf, een laage Jood . . . wat hoon!
„Een beul kan niet te wreed hem voor mijn oog ontzielen.”

De komst van Haman wordt den Rijks - vorst ras gemeld.
Met een wraakzuchtig hart de Hofzaal ingetreden,

Voelt hij, hoe wreed de schroef van 't banggeweeten knelt.
Als 't loof van een abeel, zo trillen hem de leden.

Zijn snoode boezem blaakt van wreedten menschenhaat.
De Nijd en woefte Wraak misvormen zijne trekken,

De helfche Valschheid spreid haar' lagch op't snood gelaat,
En weet de moordzucht in zijn woedend oog te dekken.

„Hoc dikwerf, schrander Prins! biedt gij me u wijzen raad,
„Ei zeg, hoe moet ik thans mijn' besten gunstling loonen.

„Meld mij een middel, om de Vreugd van Volk en Staat,
„De Wellust van de Vorst, met eer en gunst te loonen.”

(waan.
Deez' taal des Konings stijft des trotschaarts dwaazen
Hij denkt: Ik ben de man; Wie kan het anders weezen?

De Vorst bemint mij teêr, jaa! ieder onderdaan
Knielt neêr, waar ik verschijn, mijn wenken doen hem vreezen.

Door

Door 't gantsche Perfisch Rijk ben ik beroemd, alom
Zweeft nu mijn groote naam: Die naam zal eeuwig leven.

Door mij word de aard' ontlast van 't flugge Joodendom,
Ik word, wat Godlijk heil? ten top van eer verheven,

„ô Vorst! hoe zeer vereert uw gunst mij: hoor mijn' raad,”

Herneemt hij „nimmer kunt ge uw' gunstling meêr vereeren,

„Dan dat gij hem verciert met Vorstelijk gewaad;

„Zet hem uw kroon op 't hoofd: Laat elk hem hulde zweeren.

„Uw gouden keten zij zijn borst ten hals - cicraad;

„Schenk hem uw Vorstlijk Paard, om Sufa door te rijden.

„Eén dien gij acht en mint voer hem door straat op straat.

„Jaa! laat uw beste vriend dat eerbetoon hem wijden.

„Men roep' met schelle stem, en onder blij geluid:

„Dit is des Vorsten wil, dit is zijn welbchaagen,

„Dat men hem eeren zal. Elk breid' zijn glorie uit.

„ô Vorst! het gantsche Rijk moet van zijn' roem gewaagen.”

Vorst Artaxerxes stemt vernoegd in Hamans raad.

„Gaa” zegt hij „alles word' mijn redder dan geschonken.

„Wien acht ik meêr dan u? leid hem door straat op straat.

„Doe braaven Mordechai met al dien luister pronken.

„Die trouwe vreemdeling is liefde en hulde waard.

„Ik wil hem loonen, jaa! de rijkste schatten geeven.

„En gij, mijn Vriend! tred gij voor 't Vorstelijke Paard,
(ven!”

„En roep': Knielt neêr! deez man beschermd 's Konings lee-

Geen blaauwe blikzen, die door zwarte wolken snelt,
Geen brandende Etna kan meêr schrik, meêr angst verwekken,

Wanneer haar vuurkolk loeit, en 't omgelegen veld
Zich door een' lava-stroom, een vuur-rivier zien dekket;

Dan in des Hoovlings ziel dit ijslik oogenblik.

Ach! weent hij in zich-zelv', 'k moet nu mijn' vijand eeren,

Gaf ik voor zulk een' schok mijn jongsten levensnik.

Weg hoop, weg ijde hoop! 'k zie u in damp verkeeren.

'k Moet Mordechai, den Jood, verheffen, deezen dag,
Dien trotschen vreemdeling, aan wien 'k mijns dacht te wreken.

Zijn vloekhout staat geplant, en, Hemel! ik vermag
Geen enkel woord den Vorst in alles te weêrspreken.

'k Ben zinloos: 'k ben verwoed: mijn hart vertoert van spijt.
Hoe word mijn ziel doorknaagd, waar ben ik? helpt, ô Goden!

Ach! was mijn tong verschroeid op dien rampzaalgen tijd.
Heet dit mij wreken aan 't vervloekt geslacht der Jooden?

Ach! schrandre Wigchelaars! hadt gij aan mij voorspeld,
Dat mijn geboorte-ster dit jammer ooit zou treffen:

Ik had 'er in voorzien, geen Jood had ik verzeld,
Wat schriklijk denkbeeld, 'k moet een' slaaf als Vorst verheffen.

Dan zegt.. De Koning roept: „Volbreng ras mijn bevel.”
Ontroerd, bedrukt, bedwelmd moet Haman heenen treden,

In zijn valschaartig oog staat grievend zielsgekwel.
Doorschrik schijnt hem 't gevoel des rampspoeds afgesneeden.

Hij

Hij vat het Vorstlijk Paard, en 't purper opperkleed,
En gouden hals-cieraad, treedt zinneloos na buiten.

(leed.
Hoe waart zijn oog in 't rond, daar 't vonkt van spijt en
Hij roept: waar 's Mordechai! Naauw kan zijn mond dit uiten.

Die Godsvriend zat bedrukt voor Artaxerxes Poort,
Voor 't hooggewelfd Paleis, om tijdig aftewachten,

Hoe zijne Adassa door den Koning was verhoord,
Om 't lot van Jacobs krooft, zo hulploos, te verzagten.

Hij lag in diepen rouw op 't aardrijk neêrgebukt,
En had op nieuw zijn hoofd met asche doen bestrooijen.

De zorg had reeds zijn kruin van haren kaal geplukt.
Door leed was zijn gelaat gekreukt met diepe plooiën.

Hoe kan de smart een mensch veranderen van gelaat,
Meêr dan door ouderdom verzilvert ze onze haren.

Beklemdc boezemdruk is een vergiftig zaad:
Het wortelt in het bloed, wat kan meer rampen baaren.

De trotsche Haman wordt nu Mordechai gewaar.
„Geen rouwgewaad moct meêr, hernemt hij, u bedekken.

„Zet deeze gouden kroon op uw verzilverd hair.
„Dit kleed, deez ketting moct aan u ten cieraad strekken.

„Het Paard des Rijks - monarchs staat reeds voor u gezaêld.
„Stijg op, ik-zelf zal u aan iedereen vertoonen.

„Wie heeft 'er zulk eene eer op 't aardrijk ooit behaald?
„'k Zal roepen tot het volk: Zo wil de Vorst hem loonen,

„Dien hij bemint en acht, knielt allen voor hem neêr.”
 „Zo zal 'er dan geen eind' aan mijne rampen komen.”
 Roept Mordechai „Mijn God! Almagtig Opperheer!
 „Is hoon en schimp en spot dan eindloos 't lot der vroomen?”
 Neen! Grijsaart, Isrels troost! aan u geschiedt geen hoon.
 Gods voorzorg blijft uw hoofd, hoe diep gebukt, bewaaken.
 Uw deugd, zolang vertrap, krijgt eindelijk haar' loon.
 Uw volk - zelf Mordechai! zal 't dreigend leed niet naaken.
 Uw naam zal deezen dag nog in 't Gedenkboek staan.
 Wat wisling! Haman moet, als Vorst, u, juichende, eeren.
 Uw grootste vijand moet nu buigend voor u gaan.
 Hoe kan mijn Godsvriend ooit roemrijker triumfeeren?
 De Nijd, geteeld in 't diepst van 's afgronds sulferpoel,
 Had lang haar addrenspog verspreid in Haman's Zoonen.
 Een felle blikzemsraal floort nu hun vreugdgewoel.
 Hun Vader moet de kruin van Mordechai nu kroonen.
 Het purper Opperkleed zwicrt weêrzijs van het Paard,
 Doorstikt met schittrend goud, en pracht, die 't oog doet ^{(dwaalen,}
 Met edel rijk gesteent' praalt nu zijn hoofdcieraad,
 En tart het bloozend Oost en Westersonnestraalen.
 Door 't hoog Azuur - gewelf drong 't Godgewijd muziek.
 Heel Sufa galmt van vreugd, elk hoort men liedren zingen.
 Hoe rolt die blijde maar door 't gantsche Persisch Rijk,
 De hoop gloort in het oog van Isrels drukkelingen.

Men

Men heft het hart omhoog, en looft het Godsbesluit.
Des Grijzaarts achtbaarheid moet liefde en eerbied wekken.

Hij hoort vernoegd, bedaard, 's volks juichend dankgeluid.
Geen trotsch, geen ijde waan ontciert zijne cedle trekken.

In 't oog, schoon uitgehold door grievend zielsverdriet,
Was zagte vriendlijkheid en dankbaarheid te leezen.

Geen wenkbrauw wordt gekreukt : Hij vloekt zijn' vijand.
Zijn aart strekt, om elk een ter hulp, ten Vriend te weezen.

Pas was de plegtigheid aan Mordechai volbragt,
Of Haman treedt vol wrok te rug na zijne wooning.

Hij knarsetandt van spijt; hij schuwt zijn gantsch geslacht,
En vloekt de Rijks-vorstin, haar Telgje, jaa! den Koning.

De dolle Wraakzucht boeit als slaaf hem in haar' band.
En doet den dikken rook in snerpnd vuur ontgloeijen.

Hij doemt zich-zelv', zijn huis, in een' onbluscbren brand,
Wijl Woede en Moordzucht in' zijn heilloos harte groeijen.

Zijn Seres staat bedrukt, doch biedt, bedaard, hem raad :
„Ach! Haman! bind u in; laat niet uw gramschap merken.

„U dreigt een onweêrswolk, ons stamhuis wordt gehaat.
„De Jooden zouden gaarn uw' ondergang bewerken,

„Was maar het moordhout niet voor Mordechai geplant..
„Dan, eer de dagbodin aan 't purper Ooſt zal glooren,

„Vell' men dat vloekhout neêr, zo niet, 't strekt ons tot.
„Geloof mij, dierbre Prins! ligt wierd u val gebooren.

„Mijn

- „Mijn boezem klopt om u, en barst van woede en spijt . . .
 „Dan zegt — 'k zie Hatach, een' van Esthers huisgenooten . . .
 „De disch der Rijks-vorstin” dus spreekt hij „is bereid.
 „Prins Haman! uwe komst zal guile vreugd vergrooten.
 „'k Heb nooit den Rijks-monarch, zo vergenoegd, aan-
 „Hij doet het gantsche Hof in zijne blijfchap deelen.
 „Jaa! ons Paleis is wis door 't Godendom gebouwd.
 „Hoe minzaam is de Vorst, hoe zegt zijn zijn bevelen.”

Nu treedt de valschaart heen: men leidt hem in de zaal.
 Een ijslijk schrikbeeld zweeft gestadig door zijn zinnen.

Zijn oog staart in het rond op al den pracht en praal.
 En ziet, wat Esther op den Koning kan verwinna:

Haar vorstelijke disch is kostbaar, en verrijkt
 Met uitgeleezen spijs; de gouden vaten blinken;

Geen zaal had ooit met zulk een muurtapijt geprikt.
 Het vee schijnt door de naald uit beekjes gul te drinken.

De grond is uit Topaas, uit rooskleurd Amatist,
 De zetels zijn versierd met kostbre en purpren spreijen,
 Met schitterend goud omboord. Wat men tot cieraad wist
 Was daar te zaam vergaard. Maar 't blij gezang der reijen,
 Noch streelend cijtherspel, aan 's Konings disch, genas
 Het hart der Koningin, onvatbaar voor vermaaken.

Schoon zelfs de Vorst de vreugd uit Esthers oogen las,
 Het onheil van haar volk doet haar steeds zuchten slaaken.

Haar

Haar groote en eedle ziel schreit om hun naadrend lot.
 Zou nu die schoone roos in Sufa's tuin verkwijnen,
 Wier stam uit Isrel sproot? ô Jacobs heilige God!
 Uw heilzon doe den storm en de onweêrswolk verdwijnen.
 De Rijks-vorst vest het oog staêg op de Koningin.
 „Pronkwerk van vrouw Natuur, pronkpaerel onzer dagen,
 „Aartswellust mijner ziel... ô Heilige huwlijksmin!
 „Eén wenk van mijn Vorstin kan norfche zorg verjaagen,
 „Ei! zegt hij, is 'er niets dat gij begeert van mij?
 „Maar, Esther! gij besterft. ô Goôn! ik zie haar weenen.
 „Elk traantje bijt een wond, gij weet niet, wat ik lij.
 „Houd op, mijn Esther! waar, waar wil die droefheid heenen?
 „Ik dacht, uw maaltijd was aan gulle vreugd gewijd.
 „Dan, ach! ik lees verdriet in uw beminlijke oogen.
 „Waarom verbergt gij iets? mijn hart, dat met u lijdt,
 „Voelt al uw leed: Mijn min zal uwe traanen droogen.”
 „'t Gevaar” dus barft zij uit „mijn Vorst! van al mijn volk,
 „Van Xerxes en van mij, de wellust uwer oogen.
 „Ons zwaard is reeds gewet, ik zie den wreeden dolk
 „Reeds in mijns moorders hand, dit maakt mijn hart bewoo-
 „Want ik, beef hier, mijn Vorst! ben uit den ouden stam
 „Van Vader Benjamin, nu zo veracht, gesprooten.
 „De vreugd ontvluchtte mij toen ik ter waereld kwam.
 „'k Heb nimmer tederheid op Moeders schoot genooten.
 „Mijn

- „Mijn leeven was haar dood : Om mij zonk zij in 't graf.
 „Vrouw Numa zoogde mij : 'k Ben door haar opgetoogen,
 „Door Numa, die mij God op aard' tot Moeder gaf.
 „Ik loof, zo lang ik leef, het Eeuwig Alvermogen.
 „Jaa! bij mijn' jongsten fnik roep ik zijn Goedheid uit.
 „Mijn Vader mogt maar kort mijn Moeder overleeven.
 „Ik was een weêrloos kind, eene ouderlooze spruit.
 „De God der Weezen heeft een' Vader mij gegeven,
 „In braaven Mordechai, steeds deelende in mijn' druk.
 „Hij heeft mij opgevoed met Vaderlijke zorgen,
 „Mijn teedre jeugd beschermd, gewaakt voor mijn geluk.
 „Hoe hielt hij mij voor u in Sufa's muur verborgen.
 „Toen ik hem werd ontrukkt en in uw Hof gebragt,
 „Scheen uit de leeme hut zijne eedle ziel te vluchten.
 „Men rukk' mij van zijn hart, 'k hoor nog ^{(klagt,} zijn' bange
 „Ik zie zijn traanen, 'k hoor zijn ziel nog, om mij zuchten.
 „Jaa! Vorst! zo lang dit Hof mij in zijn kreits besloot;
 „Is nooit aan 't bloozend Oost een nieuwe dag gereezen,
 „Of hij vernam na mij, ik ben zijn lotgenoot.
 „Ach! mogt hij voor zijn' dood nog ééns gelukkig weezen.
 „In uwen Hagaï, ô Vorst! vond ik een Vrind:
 „Zijn hart was minzaam, zagt : Wat trooft kon hij mij geeven.
 „'k Heb hem naaft Mordechai op 't allerteêrft bemind.
 „Hij deedt de blijfchap in mijn boezem weêr herleeven;
 „Maar,

- „Maar, Hemel! ik bezwijk, herdenk ik al den hoon,
 „Dien mijn getrouwe voogd zo schuldeloos moet lijden.
 „Hij word veracht, verdrukt, verwijderd van uw' throon.
 „Zijn leeven, lieve Vorst! zie 'k zelfs deez' stond benijden.
 „'k Gaf gaarn mijn' jongsten snik, mogt hij gelukkig zijn.
 „Zag ik nog voor mijn' dood mijn volk eens triumpheeren,
 „Maar thans wekt schrik en angst mij bittre zielepijn,
 „Ras zal die pijn mijn merg, jaa! mijn gebeent' verteeren.
 „Ware al mijn volk gedoemd tot harde slaavernij,
 „'k Had nooit mischien met u van dat bevel gesproken:
 „'k Had hun vermaand, getrooft: Hoe hard, hoe zwaar
 (dit zij,
 „De sterkste keten word op aard' wel eens verbroken.
 „Maar wij, wij zijn verkogt; men dorst reeds na ons bloed.
 „Mij dunkt, ik zie al de aard' met onze lijken dekken.
 „Ten zij uw arm de val van Israël verhoed.
 „Ach! laat ik toch uw hart tot medelijden wekken.
 „Mijn toevlucht in mijn' druk, en laatste hoop in nood!
 „'k Zal knielend om 't behoud van't schuldloos Isrel sineeken.
 „Weêrhoud door uwe hand het slagzwaard van de Dood.
 „Laat geen onschuldig bloed in 's Rijks rivieren leeken.
 „Laat Sufa, laat dit Hof, de zetel van 't Gelyk,
 „Geen ijfelijk gegil van Isrels telgen hooren.
 „Zie op mijn weerloos volk, mijn Vorst! red ons uit druk.
 (fmooren.”
 „Laat zulk een bloedvlek nooit den glans der Rijkskroon
 Een³

Een Lam, dat zich vernoeëgd op 's Herders zorg vertrouwt,
En huppelend langs berg en heuvelen gaat weiden,

Maar op het onverwachtst een roof-gedierte aanschouwt,
Voelt nog eenkleinerschrik door't pooplend hart verspreiden,

Dan Artaxerxes hart: geheel bekleemd, ontfeld,
Blinkt hem het medelij uit zijn beminlijke oogen.

„Waarom, zegt hij, niet eer de bron dier smart gemeld,
„Heeft niet een traan van u een Goddelijk vermogen?

„Kom, zeg mij, zielsvrindin! kom, laat uw lieve mond
„Dien vijand van uw volk en van mijn vrienden noemen.

„Waar, waar huift dat gedrocht, 't geen uw geluk verwondt,
„Ik zal dat monsterdier terfond ten kerker doemen.”

„De wreedste foltering, zegt Esther, lijdt deez borst.

„Maar, Vorst! mijn God, die leeft, en ons eens zal verhooren,

„Weet, dat ik nooit na bloed, zelfs van geen vijand, dorst:
(smooren?)

„Doch mag mijn schuldloos hart dien -snooden naam wel

„Ik noem hem beevend, Vorst! hij wordt door u bemind.
(stremmen.)

„Ach! 'k voel mijn bloed in 't hart, zo ik zijn' naam noem,

„Hij was sins langen tijd uw teêrste boezemvrind.

(men.)
„Hij heet... maar 'k voel door schrik mijn lippen zamen klein-

(van schrik,
„'t Is Haman, Vorst! Help Goôn! 'k bezwijk, 'k bezwijk

„Roept Artaxerxes uit, de Hel moet u verslinden.

„Ik had op u vertrouwd, in 't uiterste oogenblik

„Dacht ik in u een' vriend, een' broeder zelfs, te vinden.
„Welk

- „ Welk monfter , helfch van aart, heeft u in 't licht gebragt ?
- „ Wat adderspog, wat gift hebt gij voor melk gezoogen ?
- „ Is dit nu liefdes loon? Gij wierdt om mij geacht.
- „ Wie was 'er boven u in aanzien, en vermogen ?
- „ Gij bronwel van 't verdriet van Esther, mij zo waard.
- „ Het gantsche Joodsch geflacht wilt gij van de aard' verdelgen,
- „ Dat volk, zo lang verdrukt, vervolgd door 't vuur en zwaard.
- „ De gaapende afgrond zal u in haar' schoot verzwelgen,
- „ Eer zulk een gruweldaad... (De Vorst vliegt uit de zaal)
- „ 'k Zal in zijn heilloos bloed nu mijne gramfchap dooven.
- „ Dus fpreekt hij in zich- zelv', dat, eer deeze avond daal',
- „ Mijn dienaars op mijn' wenk hem 't leevenslicht ontrooven.
- „ Werd dan mijn Perfifch Rijk doorzulk een menfch verpest?
- „ Moeft in mijn Vorftlijk Hof dat monfter om mij zweeven.
- „ In niemand heeft zich ooit een vuiger ziel geveft.
- „ De Zon verdooft haar' glans, voel 'k niet dit aardrijk beeven.
- „ Nooit word na deezen dag zijn naam door mij genoemd.
- „ Wat hart heeft niet mijn Gaê, 'k moest haar zijn' naam ont-
(wringen.
- „ Wie weet, hoe lang haar ziel de smart nog had verbloemd.
- „ Dan zegt... 'k Zie Naban, een van Esthers kamerlingen.
- „ Prins Haman's haat, ô Vorst! zegt hij, is mij bekend,
- „ 'k Zou vooreen' moordenaar nog knielend kunnen smeeken :
- „ Niets liet ik onbeproefd, 'k had alles aangewend,
- „ Maar ik, ik heb gezien, hoe Haman zich zou wrecken.

„'k Heb zijn boosaartig hart, fins lang, met elk veracht.
„Ik zag deez'uchtendftond een moordhout voor zijn'wooning.

„Dat was voor Mordechaj, de roem van 't Joodsch geflacht.
„Een fchandlijk fterven was gefchikt ter deugdbelooning.

„Een moordhout, groote Vorft! door wreedheid opgericht,
„Wiens ijslijk toppunt zelfs de wolken fcheen te tergen...

„Hoe trof mij de aakligheid van dit ontmenfcht gezicht,
„Op 't denkbeeld kan mijn oog zijn tranen niet verbergen.”

Wanneer een fiere Leeuw, in 't Libifche gewest,
Een wreede Tijger op zijn weerloos krooft ziet woeden,
Dan blikzemt wraak in 't oog, terwijl hij 't moedig nēft
Van 't hongrig boschgediert' al brullend zoekt te hoeden:

Zo gloeit thans eedle wraak in 's Konings fiere borst,
Terwijl hij Haman voor zijne Efther ziet geboogen,

Die nog aan tafel lag: „Ontaarte!” roept de Vorft:
„Nooit word' mijn Koningin door uw gevele bewoogen.”

De fmoedzart door den fchrik en wanhoop half ontzield,
Smeekt om genaē: de vrees deedt reeds zijn'boezem zwoegen.

Hij lag voor Efther, als een worm in 't ftof, gekniēld.
(ftigt wroegen.
„Ach!” zegt hij „'k voel mijn ziel verfcheurd door 't ang-
(magt?)

„Waar is mijn grootheid? waar mijn aanzien? waar mijn
„Moeft Agag's groote ftam die fchandvlek overkomen.

„Het Rijk van Amalek was aan mij toegedacht.

„Hoe ben ik weggevoerd? Wat is mij niet ontnomen?

„Ach!

- „ Ach! was ik in dit Hof in Susa nooit gebragt,
- „ Ware ik als slaaf verkogt, gekneld in wreede boeijen.
- „ Ach! Ulas, dierbre vriend! heeft vriendschap nu geen ^{(kragt.}
- „ Ach! waarde Rijks - vorstin! laat toch uw hart ontgloeijen
- „ In teedre menschenmin: 'k Ben niets dan strafheid waard.
- „ Jaa! ik ben overtuigd, uw gramschap is rechtvaardig.
- „ Waar, waar verberg ik mij, wat schuilhoek levert de aard',
- „ Mijn schuld is veel te groot, ik ben uw gunst onwaardig.
- „ Had toch een vroege dood mij 't levenslicht ontrukkt,
- „ Of ware ik in deez kreits geen sferveling geworden,
- „ Dan wierdt mijn arme ziel niet sidd'rend neêgedrukt.
- „ 't Was wraak en gloriezucht, die mij tot alles porden.
- „ Vergeef dan uwen slaaf, Vorstin! zijn groote schuld.
- „ Laat mijne klagt uw hart vermurwen en verweeken.
- „ Dat hart, dat liefdrijk hart, met menschenmin vervuld,
- „ Laat dat toch bij uw' Vorst nog voor mijn leeven smeeken.
- „ Wreek niet in Haman's bloed den aangedaanen hoon.
- „ Mogt uw menschlievendheid nog tot mijn voordeelspreken.
- „ Bevrijd mij dan, Vorstin! straf mij niet na mijn loon.”
- Doch Artaxerxes roept: „ Ik zal mij aan u wreeken.
- „ Aan 't moordhout, voor mijn' vriend op uw bevel geplant,
- „ Verstoorer van mijn rust! zult gij uw straf ontvangen.
- „ Mijn dienaars, sleept hem weg; die gruwel van mijn Land.
- „ Aan 't moordhout voor den burgt zij Haman opgehangen.

Zo wordt zijn helfchen trotsch een waardig loon berèid.
De selfte wanhoop gloeit in zijn verwilderde oogen ,

Daar de angst en wroeging op zijn aanschijn zijn verspreid.
Hij wekt, hoe fel geboeid, geen hart tot mededoogen.

Men sleept hem na de plaats , waar zijn ontmenschd gezicht
Zich had gehoopt in d' angst zijns vijands te verblijden.

Zijn straf wordt door 't gesmeek van Gaé noch krooft ver-
Hun traanen kunnen hem niet van den dood bevrijden.

Wie kan de Hemel - magt, wie Gods Voorzienigheid,
Niet zichtbaar voor 't behoud van Abrams volk ontdekken.

Bewonder nog met hun dat eeuwig - wijs beleid.
Gods wijsheid moet elks hart een heilge fiddring wekken.

VIERDE BOEK.

Nu zij de blijfste snaar door onze hand gedrukt,
Nu moeten wij 't Geluk van Isrels telgen zingen,
Wijl de eeuwge Godheid hun uit slaafsche ketens rukt,
Daar list, en wraakzucht hun vergeeffsch na 't leeven dingen.
Sterk, goedertieren God! sterk onze denkingskracht,
Leer ons uw wijs bestuur in ieder deel bemerken.
Dit offer onzer kunst word needrig u gebragt.
Ach! mogt deeze eersteling van onze morgen - werken.
U niet mishaaglijk zijn, ô God van heil en vrede!
Vorst Artaxerxes wil van Mordechai - zelv' hooren
Zijn' gantschen levensloop, zijn grievend boezem - wee,
Waar zijne Adassa, en uit wien zij is gebooren.
De Grijsaart doet den Vorst van alles een verhaal,
En maakt meteen bekend zijne afkomst, en zijn maagen.
„k Heb op mijn God vertrouwd” zegt hij „hoe menigmaal
„Schonk hij mij redding in mijne allerbangste dagen.

„Ik sproot uit Benjamin, uit Jacobs jongsten Zoon,
 „Een stam, die eertijds op de heerschappij mogt boogen,
 „Die glansrijk praalen mogt met Isrels glorie-kroon,
 „Maar zuchten moest in 't eind', en Juda zag verhoogcn;
 „Ik werd in slaavernij door 't levenslicht bestraald,
 „En flect in dit gewest, veracht, mijn kind'sche dagen,
 „Dan fins Adassa met uw Rijkskroon heeft gepraald,
 „Zag ik mij in uw' dienft van 't slaaf'sche juk ontslagen.
 „Uw schoone Adassa, Vorst! was de eerste en laatste spruit
 „Van 's Vaders volle Nicht, ach! ach! mogt zij nog leeven,
 „Maar, Vorst! hoe kort hierop blies zij het leeven uit,
 „Zij had Adassa naauw het levenslicht gegeven.
 „Abigaël, mijn Neef, beval mij 't hulploos kind,
 „Moet ik mijn lieve Gaë, sprak hij, voor eeuwig derven,
 „Haar, die mij als zich-zelf zo teeder heeft bemind,
 „Zij was mijn heil en troost, ik, ik wil met haar sterven.
 „Aan troost noch reden gaf zijn bittre druk gehoor.
 „Zag hij zijn huwlijkspand, dat deedt zijn boezem bloeden.
 „God! riep hij, weet alleen, wat ik in haar verloor.
 „Wie zal dit weerloos kind voor leed en smart behoeden?
 „Zo klaagde Abigel, tot de dood zijne oogen floot.
 „Ik moeft Adassa van haar' kouden Vader scheuren,
 „Aan zijnen borst geklemd door de ijzren arm der Dood.
 „Adassa scheen haar lot onwectend te betreuren.

„'k Heb

- „'k Heb haar voorts opgevoed : mijn zorg aan haar gewijd.
 „Geen Dochter kon op aard' een' Vader meêr beminnen.
 „ô Aangenaam verfchiet van langverloopen tijd!
 „Eén vriendlijk wenkje kon mijn ftugfte luim verwinnen.
 „En zo mij ziekte trof, wie toomde dan haar smart.
 „Niets trok haar van mij af; 'k zag haar naniets verlanger.
 „Zo zij mij fchreijend vondt, vertroofte zij mijn hart.
 „En vaagde met haar hand de traanen van mijn wangen.
 „Jaa! Vorft! in deeze ziel regeert uwe Echtvriendin.
 „Dat toonbeeld van de deugd, in rampfpoed onbezweeken.
 „De waare Godsdienst en de teêrftè Menfchenmin
 „Blonk vroeg in haar gelaat, haar moed is mij gebleeken.
 „Voor mij en voor haar volk heeft zij den dood getart.
 „Ik ftierf vernoegd, zo zijn mijne oogen toc mogt drukken.
 „Ach! zag'k haar voor mijn' dood ontheeven van haar ſmart,
 „Die haare ziel verteert, 't zou ftervend mij verrukken.
 „Toen braave Hegai haar na deez' wooning bragt,
 „Ik zal in eeuwigheid dien bangen ſtond gedenken,
 „Schoon ik lang beevende het tijdstip had verwacht
 „Dat men haar eifchen zou, om haar aan u te fchenken.
 „Sluit me in een' kerker op, begraaf mij in een graf,
 „Riep zij, neen, Hegai! 'k zal nooit mijn' voogd verlaaten;
 „Niets rukt mij van mijn' vriend, van mijn' befchermer af,
 „Geen aanzien, fchat, of pracht bekoort mij, 'k blijf hee-
 (haaten.

- „Hoe menig schoone maagd is reeds aan 't Hof gebragt,
 „Waarop de wazem blinkt van 't ouderlijk genoegen.
 „Die Lentebloemen zijn reeds in des Konings magt.
 „Wat hebt ge, ô Hegaï! een Wees daar bij te voegen.
 „Mijn jeugdig hoofd is voor geen goudenkroon geschikt.
 „Ik heb geen Godlijk schoon, geen' Vorst zal ik behaagen.
 „Mijn lokken worden nooit met parelen doorstrikt.
 „Ik leef gantsch onbekend, nooit zal uw Vorst u vragen,
 „Waarom ge Adassa niet voor zijnen zetel bragt.
 „'k Heb kortlings ook mijn hart aan Hillel opgedraagen,
 „Een braave Jongeling, die mij voor 't outer wacht,
 „Hoe zou 'k om dat besluit mijn braaven voogd mishaaen.
 Nu vlocit een traanenvloed van 's Grijsaarts wangen neêr,
 Bedaauwt den zilvren baard, en sluit hem in 't verhaalen.
 „Op, Grijsaart! zegt de Vorst, waarom, waarom niet eer
 „Mij alles toch gemeld? (en, bij die woorden straalen
 Het gunstrijkt medelij den Vorst ten oogen uit :)
 „Was Esthers smart mij niet een groot geheim gebleeven,
 „Dan hadt mijn zorg terstond haar heimlijk leed gestuit.
 „Wie kan haar minlijk hart in 't eischen wederstreeven.
 „Mijn Rijks-vorstin! mijn Gaê! wat heb ik hier op aard',
 „Dat mij zo dierbaar is? 'k heb haar uit al de maagden
 „Gekoozen tot mijn bruid, voor mij was zij bewaard,
 „Haar schoonheên waren't, die alleen mijn oog behaagden.
 „Zij

„Zij was de fraaifte, jaa! een Engel uit de rei,
 „Zo ik haar niet bezat, wat baatte mij het leeven.
 „De norfche ftaatszorg word verzagt door zoet gevelei.
 „Haar bijzijn kan mijn ziel het zoetft genoeg geven.
 „'k Noem haar mijne Efther: Zij, zij heeft mijn gunft
 (verdiend.
 „Haar heil is mijn geluk, ik deel in haar belangen.
 „Befchermer haarer jeugd, blijf gij mijn raad, mijn vriend,
 „Zo lang ik ademhaal, zult gij mijn hulp ontvangen.
 „O Mørdechai! ontvang deez' ring uit mijne hand,
 „Dien ik voorheen misleid aan Hamán had gefchonken.
 „Ei! neem hem vrolijk aan, dit zij ons vriendschaps pand,
 „En onze vriendschap blijf voor de Eeuwigheid geklonken.“
 Zo rijft de blijde Zon, wanneer de donderwolk
 Verdwijnt; dan ziet natuur de zwarte neevlen vluchten.
 De glans der blijfchap daagt nu voor al 't Joodfche volk.
 De hoop, de voorfpoed bant de bange boezem zuchten.
 Nu zal de zegelring ontzeeglen het Gebod,
 't Geen Efther had beweend, nu zal zij niet meêr treuren.
 Haar volk wordt thans verloft, verloft door haaren God.
 Geen fmart zal nu haar hart, haar minzaam hart meêr fcheuren.
 Nu zegepraalt de deugd op wreedheid en geweld.
 Zij ziet haar' hoon en fmart in Haman's val gewroken.
 De fchat van Haman wordt in Efthers magt gefteid,
 Zijn fnoed geflacht vindt zich van deezen buit verftoken.

De Koningin gestreeld door 's Konings zuivre min,
Denkt nog met siddering aan al haar treurige uren.

Getrouwe Mordechai wordt door zijn harts-vriendin
Geschiedt, om al dien schat en rijkdom te bestuuren.

Het troosteloos Isrel hoort de wiffling van zijn lot,
En voelt de dankbre vreugd in hunne boezems gloeijen,

Het knielt eerbiedig neêr voor den getrouwen God,
Daar dankbre traanen uit hun vrolijke oogen vloeijen.

Dan nog beklemmen vrees en bleeke schrik het hart,
Een onverbreekbre wet heeft hunnen dood beslooten,

Een wet, die zelfs den wil van Artaxerxes tart,
Haast daagt de dag, als 't bloed der Jooden word vergooten.

De teedre Rijks-vorstin slaat op dit jammer acht,
Geen wraak aan Haman kon haar minzaam oog bekooren:

Zijn dood schonk haar geen rust. ô Neen! haar bitterklagt
Doet zij, bedroefd van troost, in deeze klanken hooren:

„Ach!” zegt zij, „Groote God! wat haat deez pracht, deeze
(eer,

„Wat baat me al 't aardfch geluk; nog weinige oogenblikken,
„En al mijn heil zinkt in een' donkren afgrond neêr,

„Haast vlucht mijn glorie met mijn jongste leevensnikken,
(gewaagd.

„'k Heb mij voor 's Konings throon dan slechts vergeeffsch
„Wat baat het of ik hem mijn's vijands haat ontdekte,

„Zijn wreede straf heeft nooit mijn teedre ziel behaagd,
„Dan, 'k dacht dat dit tot heil van mij en Isrel strekte.

„Mijn

- „Mijn voogd! mijn vriend! gij pronkt met d' allereerften
 („rang.
 „DeVorft noemt u zijn'vriend, gij doet zijn vreugd herleeven.
 („eerlang
 „Maar 'k voel mijn hart verſcheurd, ô Grijzaart! ach!
 „Ontruikt die dag, voor ons zo aaklig, u het leeven.
 „ô Schutsheer van 't Heelal! geduchte Majesteit!
 „Denk aan uw weerloos volk, beſcherm ons, zie ons lijden,
 „Daar de eeuwge menſchenmin voor uw belofte pleit.
 „Dan zal de erkentnis u haar blijde galmen wijden.”

De Godheid, die voor 't heil van Jacobs telgen waakt,
 Wil eindlijk voor hun oog de nevels op doen klaaren,

Terwijl reeds 't oogenblik tot hun verderf genaakt,
 De lof dier eeuwge gunſt, klinkt door de Hemel-ſchaaren.

De ontferming heeft een' ſchat van heil en trooft bereid
 Voor 't hart, dat, moé getreurd, blijft op zijn bijſtand wachten,
 („ſchreit,

Schoon de onſchuld, nu vertrapt, een vloed van traanen
 Haaft zal Gods hand haar leed op 't vriendelijkſt verzagten.

Beminlijke Eſther pleegt met d' cedlen Grijzaart raad,
 Hoe beſt het dreigend lot van Isrel af te weeren.

Zij weet hoe diep ze in 't hart van Artaxerxes ſtaat,
 Hoe niets voor haar zijn gunſt en liefde kan verkeerren.

Nog éénmaal nadert zij voor zijn' geduchten thron.
 Zij knielt, ô welk gezicht! hier ziet men d' onſchuld treuren,

Het beeld der blanke Deugd, zo minzaam, zagt en ſchoon.
 Zij ſchreit, door angſt beknelde: Dit moet de ziel verſcheuren

Des

Des Konings, die haar ziel gelijk zijne eigen minna
 Hij leeft haar boezem - smart in haare droeve trekken,
 „ Ô Liev'ling van mijn hart! waar ik mijn vreugd in vind.
 („dekken.
 „Dus spreekt hij, wil me uw' rouw, uwgrievend leed ont-
 „Rijs op, mijn Engel! 'k bied mijn gouden scepterstaf
 „Gulhartig aan uw hand, wat kan het Rijk mij geeven,
 („graf,
 „'k Koos voor mijn kostbren throon het eeuwig zwijgend
 „Zo ik, van u beroofd, op 't waereldrond moeft leeven.
 „Kom, dat uw lieve mond me uw hartsgheim vermeld.
 „Niets, dierbre! moeft gij voor uw' besten vriend verbergen,
 „Hier, in mijne armen, aan dit kloppend hart gekneld,
 „Kunt ge alles, wat mijn magt op aard' kan schenken, vergen.”

De zuivre Liefde blinkt in Esthers schreiend oog,
 De hoop lacht vriendlijk op haar lieve roozen - lippen.
 „Ach!” zegt ze al snikkend „zo mijn min u ooit bewoog,
 „Hoor dan de zuchten, die 't bekleemde hart ontglippen.
 „Mijn Koning! ach! gij weet, hoe Haman's wreede hand
 „Het doodlijk vonnis heeft voor mijn geslacht getekend.
 „Het ijslijk moordbevel wordt door het gantsche Land
 „Wel dra volvoerd, daar elk den moord pligtmaatig rekent.
 „'k Weet, hoe uw teedre ziel uwe Echtgenoot bemint,
 „Hoe zal die wreede wet mij van uw' boezem rukken.
 „Ach! 'k zie de traanen van ons vrolijk - lagchend kind,
 „Terwijl zij 't schittrend staal mij in den boezem drukken.
 „Gij

- „Gij beeft, jaa! dierbre Vorft! hoe beeft gij voor mijn' dood?
 „Gij drukt mij aan uw hart; 'k zie uw gelaat verbleeken.
     (vergroot,
 „Schoon gij mij 't leeven fchenkt, mijn fmart wierd flechts
 „'k Moet fterven met mijn volk, of hoor uw Efther smeeken.
 „Weêrhou den dolk, die 't hart van uwe Gaé doorgriefft,
 „Denk, denk een middel uit om wreed-verdruchte Jooden,
 „Een volk, ô Koning! door den hoogen God geliefd,
 „Te fpaaren; jaa! uw hulp zij mijn geflacht geboden.”
 „Mijn Efther! zegt de Vorft, mijn dierbre Koningin!
     (voelen,
 „Elk woord en traan en zucht doen 't grievendft leed mij
 „Gevloekte Haman zocht, mijn lieve zielsvriendin!
 „Zijn heete wraakzucht in 't onfchuldig bloed te koelen.
 „Zijn lift heeft mij misleid, 'k ftemde in zijn' helfchen raad.
 „Mijn waardfte! 't moordbevel is met mijn' ring verzegeld,
 „'t Is onherroeplijk, ach! ô groote Goôn! wat baat
 „Mijn magt, terwijl een wet mijn' wil en vrijheid regelt.
 „Mijn vriend! mijn Mordechai! welaan! fchrijf na uw' luft.
 „Uw fneeg beleid zal ligt een heilrijke uitkomst vinden.
 „Hergeef aan Israël zijn ouden vrede en ruft,
 „Verlos, zo 't mooglijk zij, die eedle Godegezinden.”
 Verbreek mijn vonnis niet, maar fchrijf uw volk deez' nacht,
 Dat elk zich op dien dag vol heldenmoed verdedigt,
 Dat elk, door mij befchermd, zijn wreeden moorder flagt.
 Zo wordt uwe eedle wraak door 's vijands bloed bevredigd.
 Schrijf

Schrijf elken Landvoogd van mijn waereld - heerschappij,
Dat ze aan al 't Joodsche volk hun hulp en bijstand schenken.

Verzegel met mijn' ring die Rijksbevelen vrij :

Mijn schrijvers passen reeds gehoorzaam op uw wenken.

In 't oog der Rijks - vorstin zweeft nu de lieve rust,
Zo ciert de morgendaauw de zagtgekleurde roozen.

De Koning, door haar' mond op 't minnelijkt gekuscht,
Ziet dankbre liefde en vreugd op haare wangen bloezen.

ô Ecuwigwijs bestuur der Godheid, dat op aard'
Zo heerlijk schittert in der menschen handelingen,

ô Wondre Goedheid! waar het oog zich moede op staart,
Hoefpreidt ge uw glans ten toon in de ondermaansche kringen.

De Brieven zijn voltooid, straks snelt door 't Rijksgebied
Des magtigen Monarchs een stoet van vlugge Boden.

Nu daagt de lieve hoop, nu blinkt in 't blij verschiet
De glans van heil en troost, in 't schreiend oog der Jooden.

De naare rouw verdwijnt voor lieve vrolijkheid.

De gulle erkentnis deelt de blijde toonen rijzen;

Daar 't dankend Israël thans vreugdetraanen schreit,
Daar zij de liefde van den God der Vaadren prijzen.

Zo wordt een kiel, die op den woesten Oceaan,
Op 't selft geslingerd, en op hemel - hooge golven,

Dan na de wolken rijft bij 't locien van d' Orkaan,
Dan in een' afgrond schijnt van zwalpend nat bedolven,

Zo

Zo wordt zij, wen ze in 't eind' een veilge haven ziet,
Terwijl en lucht en zee haar' norfchen aart laat vaaren,
Weêr zagtjes voortgestuud, daar 't alles bijstand biedt,
En hoop en blijfchap speelt op tuimelende baaren.

De Jooden, duur verplicht aan de eedle Rijks-vorftin,
Zien nu getrooft den dag, den wreeden moorddag, naadren.

De vriendschap, liefde en trouw ftort helden-ijver in.
Nu ftroomt hun bloed vol vuur en drift door zwellende aadren.

Thans hadt het vluchtig jaar bijkans zijn' kring voltooid,
De laafte maand verfcheen : De tijd voert op zijn' vleuglen

De treurge morgen aan : 't Veld was nog zagt beftrooid
Met zilvren daauw, toen niets den moordluft kon beteuglen.

De gulle Vruchtbaarheid vercierde 't vrolijk land,
De lieve Lente fpeelde in groene wandelpaden,

Met bloempjes rijk gekleurd, in haare poezle hand,
Toen helfche Wreedheid zich in Isrels bloed wou baaden.

Prins Haman's trotsch geflacht, op 't allerdiepft verneêrd,
Zocht nu defchande en dood des wreedaarts ftreng te wrecken,

Terwijl hun woedend oog zich flaêg na 't moordhout keêrft,
Waar aan hun Vader 't loon der trotschheid is geblecken.

Zij fpooren 't volk tot moord en snoode roofzucht aan.
Tien Zoonen even wreed als hij, uit wien zij fprooten,

Zijn thans tot wraak gereed : „Mijn Broeders! laat ons flaan.
Dus fpreckt de ftoutfte „ Komt, nu zij het bloed vergooten,

Der

„Dat bloed, zo lang gevloekt: Na zoveel leed en smaad,
„Zien wij door Isrels dood al ons verdrikt gewrooken.

„Welaan! geen moordgefchreeuw van vrouw of zuigling
„'t Kind worde in Moeders arm met deezen dolk doorftooken.

„Komt, bant menfchlievendheid voor eeuwig uit uw hart.
„'k Zal, Mordechai ten fpijt, zijn heiloos volk ontzielen;

„Hun dood geeft mij vermaak, 'k spot met hunn' angft en
„Het krooft van Amalek zal Jacobs zaad vernielen.”

Nu waart de bleeke dood door Sufa's ruime veft,
De Jooden zien zich door hunn' vijand aangegreepen,

Zij zien, hoe Moordzucht, door heel 't Perfiaanfch geweft
Het glimmend ftaal der wraak heeft voor hunn' hals gefloepen.

Hier ziet een Echtgenoot zijn' teêrgeliefde Gaê
Een' wreedden moorddolk door den blanken boezem dringen.

De galmende Echo bauwt 't gegil der Meeders naa,
Die ftervend' fmeeken voor onnoozle zuigelingen.

Daar ligt een Grijsaart zich te wentlen in zijn bloed,
Wil, ftervend', aan zijn huis den jongften zegen geeven.

Hier wordt een éénig kind verpletterd met den voet,
Daar doet het moordendftaal een' lieven Broeder fneeven.

Gins ligt een' Bruidegom te hijgen na zijn' dood,
De naam van lieve Bruid hoort men zijn' adem zuchten;

Het ijslijk ach en wee wordt ftond op ftond vergroot,
De wraakzucht kan geen Jood, geen braaven Jood doen vluch-

(ten.
Dan,

Dan Isrels God ontvonkt dier braaven helden-moed.
 Nu, nu moet angst en schrik voor eedle wraakzucht wijken:
 Getergd, doen zij alom, bepurperd met het bloed
 Der moorders, hunne trouw voor Gade en Telgen blijken.
 God-zelf strijdt voor hun recht: Geweld en Wreedheid ^{(zwicht.}
 Geen schraapzucht kan de ziel der fiere Deugd bekooren.
 Zij volgt alleen de stem van Liefde en Broederpligt,
 Die in haar hart de klagt van wreede monsters smooren.
 Heel Sufa ziet den glans van Gods rechtvaardigheid
 Ontzaglijk schitteren, der Jooden haaters vlieden.
 De sombre Nacht had reeds haar' schemering gespreid,
 Toen 't volk een juist bericht aan 't wachtend Hof liet bieden.
 De Koning hoort, ontroerd, hoe in zijn' zetelstad,
 Een' stroom van menschenbloed door Isrel was vergooten.
 „Ach” zegt hij „Koningin! mijne Esther! dierbre schat!
 „Hoe veelen hadden dus uws volk bederf beslooten.
 „Vijf honderd mannen slechts in Sufa's muuren kring...
 „Gewis mijn Gade, uw volk had nergens hulp gevonden.
 „ô Trotschheid! waartoe brengt ge een nietig sterfeling.
 „ô Zalige Eendragt! zaagt ge uw' banden nooit geschonden.
 „Nu leeft uw trouw geslacht in vrede en veiligheid:
 „Vorstin! nu zal geen vrees, geen angst uw' vreugd omringen.
 „Jaa! 'k deel in uw geluk, maar hoe, ik zie, gij schreit.
 „Wat kan de lieve rust nog uit uw' boezem dringen?

G

„Mijn

- „Mijn Vorst!" zegt Esther „ach! 'k heb door mijn voëgd
(verstaan,
 „Hoe nog de wraakzucht gloeit. Nu dreigt men stout de
(Jooden
 „Om morgen weër de hand aan 't moordgeweer te slaan,
 „Dan waant men is ons volk de tegenstand verboden.
 „ô Teedre Liefde! hoor dan nog voor 't laaft mijn beë ·
 „Beveel, dat Israël zich weër op nieuw verdedigt.
(vreë.
 „Mijn volk haakt na geen wraak, neen! 't mint den zagten
 „Geen Jood plengt immer bloed, dan, als hij wordt beledigd.
 „'t Geslacht van Haman, dat het leevenslicht geniet,
 „Blijft nog wanhoopend na den dood mijn's volks verlangen.
 „Doc, op dat Haat en Wraak de straffen niet ontvlied',
(gen.
 „Zijn krooft, dat heilloos krooft, aan's Vaders moordhout han-
 „Dus word, ô Koning! ook der Perfen wet voldaan,
 „Die eifcht, dat zelfs het krooft in 's Vaders straf zal deelen.
 „Uw zucht voor 't heilig recht zal wis den Perfaan,
 „Jaa! eiken onderzaat, met vergenoegen streelen.
 „Zo frekt dit fchouwfpel ook den moordenaars tot fhrik.
 „De wreedheid zal veelligt voor 't fchandlijk vonnis beeven.
 „Zo ftrijdt mijn volk, vol moed, in 't ijslijk oogenblik,
 „Wen Haat en Wraakzucht woed, voor hup onfchuldig leeven"
 De Koning hoort de zucht van zijne zielsvriendin, }
 Zijn hart keurt alles goed. 't Bevel wordt afgezonden.
 Vorst Artaxerxes deugd, zijn gunft en teedre min
 Leeft, door de ontroerde ftad, in duizend dankbre monden.
 Reeds

Reeds heft de erkentenis haar' Hemeltooncn aan,
 Hoe juicht het golvend zwerk van Artaxerxes daaden.
 In 't hart van Isrels krooft zal Esther ceuwig staan.
 Zij doen het gantsche volk in blijfchaps stroomcn baaden.
 De Wreedheid, nooit gctfreeld door vriendelijke rust,
 Ziet naauwlijks't morgen-goud aan de Oofferkimmen gloeijen,
 Of al haar woede ontwaakt: de Wraakzucht, niet gebluscht,
 Wil 't purper bloed reeds op den zilvren daauw doen vloeijen.
 Dan Isrel, door de gunst des Perfaanschen Vorst
 Getroot, doet weêr vol moed zijn' wreedcn vijand zwichten.
 De Haaten Tweedragt vlucht, met heilloos bloed bemorst.
 De Rust herleeft. Natuur ziet de avond-sterren lichten,
 Terwijl de zaalge Vrêde in Sufa's vest verschijnt.
 Geen vrees, geendoodlijke angst kan 't blij genoegen stooren,
 Nu sombre treurigheid voor dankbre vreugd verdwijnt.
 Elk doet zijn blijden toon en vrijen dank-galm hooren.
 De Koning kan in 't oog der jonge Rijks-voistin
 Erkentenis en Liefde en zagt Genoegen leezen.
 De Blijfchap zweeft het Hof op Englen-wickjes in,
 Heel Sufa sluimert zagt, bewaakt door 't Opperwezen.
 Verheve Majesteit! die 't menschlijk hart doorgrondt,
 Wie moet uw' arm niet met bewondrend' eerbied noemen?
 Deeze aardbol, deeze stip in 't onafmeetlijk rond,
 Strekt, waar het oog zich wende, om uwe kragt te roemen.

Gijkroont verdrukte Deugd, verneêrt het trotsch Geweld,
Gij wilt, wen de Onschuld schreit, haar zilte traanen droogen.

De Boosheid ziet zich door uwe Almagt perk gesteld,
Terwijl gij 't zuchtend hart bewaakt met liedrijke oogen.

Nu daagt het Vorstlijk Feeft voor Jacob, dankend krooft.
De blijde Koningin deedt allen rouw verdwijnen,
Zij noemt den Vorst haar' vriend, haar wellust, vreugde
(en troost,
En ziet haar' heilzon thans in vollen luitter schijnen.

Getrouwe Mordechai geschikt, om, naaft den Vorst,
Het uitgebreide Rijk der Perfen te gebieden,

Voelt al zijn leed verzagt, terwijl zijn ouden borst
De norsche zorgen met haar somber heir ontvlieden.

Zijn statige ouderdom wordt door de zagte vreugd
Verjongt, daar de Eer en 't Heil van Israël hem vleijen.

Men zag op 't fier gelaat den lagch der lieve Jeugd,
En 't zoetst genoeg zich in elken trek verspreijen.

Hij wordt als Vorst gegroet. Een glansrijke cerekroon
Moet voor elks oogen om zijn zilvren lokken pronken.

In 't Vorstlijk purper treedt hij voor al 't vólk ten toon,
De Jooden voelen 't hart door Hemel-vreugd ontvonken.

Hun juichend danklied klinkt in 't afgelegendst oord.
De stem der vreugde doet het ruime lutzwerk galmen.

De Perfen, door de trouw van Isrels God bekoord,
Verwisen 's Afgods roem voor Davids dankbre Psalmen.

De liefde, de eer, de roem van Jacobs trouwen God
Klinkt Edens beemden door, terwijl de zaalge zielen,
Met palmen in de hand, bekoord door 't heilrijk lot
Van Isrel, voor den throon van hunn' Beschermmer knielen.

Held Abraham gevoelt, hoe nog zijn wellust groeit,
Daar hij Gods Wijsheid ziet, die voor zijn krooft blijft waaken.

Abigel, nog op 't naauwt aan Esthers lot geboeid,
Voelt, op der Englen wijs, de reine Liefde blaaken,
Daar zaalge Dankbaarheid op Seraphs wieken zweeft,
En de eeuw'ge Liefde galmt op blijde Hemel - toonen.

Nu juicht al de Englen - rei: „Juich, Isrel! Goël leeft,
„Hij heeft een Joodsche Maagd tot Koningin doen kroonen.

„Zo blijkt zijne Almagt door een zwakke en teedere hand,
„Heel Isrel ziet zich thans door ééne Vrouw beschermen.

„Nogeens word door één' Maagd al de Aarde aan God ver-
„Eens zal hij over 't krooft van Adam zich ontfermen.”

Waar voert verbeelding ons, waar zweeft de ontboeide
Wie kan op aard' de vreugd der Hemelheien zingen?

Neen! doen wij bij 't gejuich van Sufa's vrolijk feest
De dankbre galmen door de azuuren wolken dringen.

Godvruchtige Esther doet met haar' getrouwen vriend,
Den Godsvriend Mordechai, haar vreugde erkentlijk blijken.

Al wat tot 's Konings lof en de eer der Godheid dient
Galmt uit het dankbaar Hof en stroomt door Sufa's wijden.

De treurige armoê juicht: heel 't Perzisch Rijk houdt vreugd.
De gulle Gastvrijheid woont nu in Susa's muuren.

De monden zijn vervuld van Esthers trouw en deugd,
De Godsdienst - dankbaarheid ontfleekt haar liefde - vuuren.

't Feest der Verlossing wordt, het woên des tijds ten spijt,
Geheiligd aan den loop der vluchtig rollende Eeuwen.

't Verstrooide Joodendom, aan Sjons dienst gewijd,
Viert nog dien dag van heil. Godsdienstige Hebreeuwen!

Wij huwen 't vrolijk lied ook aan uw' dankbren toon.
Verrukt mogt onze hand de blijde snaaren roeren:

Dat zaal'ge Seraphs ook onz' eerezang voor Gods throon,
Waar Esther 't Godlijk lied der Englen navolgt, voceren.

